

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

كاهنك

Hafif ceza yiyenler evinde
hapis yatacak. — Gazeteler —

Ağır ceza!

Herkes derhal farkediyor... Tursil daha beyaz yıkar!

Tecrübeli ev hanımlarının tercih ettiği. Tursil:

- Daha beyaz yıkar,
- Çamaşırları yıpratmaz,
- Elleri bozmaz.

Tursil'den şaşmayınız.

Siz de çamaşırlarınıza Tursil beyazlığı veriniz

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 13 Sayı: 34 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 16 Ağustos 1967

E Ş K İ Y A !

BİZE Osmanlı mirası eşkiya... Gençler kelimenin esasını bilemez: Eşkiya, şakî'nin çoğuludur; «dağ haydutları» diye tanımlayabiliriz. Gazetelerimizde eşkiya haberleri artık demirbaş olmuştur. Tanrının her günü, büyüklü küçüklü puntolar harb tebliğleri gibi okurların gözlerine ilişir:

— Jandarma, eşkiya ile çarpıştı!

Kaç ölü? Kaç yaralı? Orasını sormayın artık. Eşkiya derdine bir son vermek için komando birlikleri yetiştirip Doğu'ya yollandık, ama Hürriyet gazetesi muhabirinin bildirdiğine göre eşkiya:

«— Komando dedikleri meğer jandarma imiş, biz jandarmayı doğduğumuzdan beri tanırız» diyor.

Eşkiya eskiden nasıldı? Pala bıyıklı, çapraz fişekli, palası belinde, silâhı elinde, şalvarlı poturlu, cepkenli külâhlı bir âdem... Şimdi eşkiya da modernleşti: En son model otomatik silâhlar, makineli tüfekler, dürbünler, subay elbiseleri, gözlükler... Hani şakiler yakında radar kullanmaya başlarsa şaşmayalım. Ne demiş büyüklerimiz:

— Zaman sana uymazsa, sen zanana uy!

Böylece on dokuzuncu yüzyılın Osmanlı İmparatorluğundan yirminci yüzyılın Cumhuriyetine varıp, 1967 Türkiye'sinde modern

eşkiya masallarına devam etmek gibi bir tuhaflığı devam ettirmekteyiz.

İçişleri Bakanımız Doğu'ya uçmakta, eşkiya dâvasının peşinde dolaşmakta, Cumhuriyeti kuranlardan İsmet Paşa, İçişleri Bakanını gördüğü yerde sormaktadır:

«— Eşkiya işi nasıl?»

Bu soruya verilecek en iyi karşılık sanırız ki şöyle olmalıdır:

— İyidirler Paşam! Sağlığımıza duacıdır, «Allah devlete millette zeval vermesin» diyorlar!

Şaka değil, eşkiyalık Doğu illerimizin vazgeçilmez mesleklerinden biri halindedir. Çocuklara küçükkken:

— Ne olacaksın oğlum büyü-yünce? diye sordunuz mu, yavrucağ:

— Ya eşkiya, ya kaçakçı? diye cevap verirse şaşmayalım.

Çünkü yoksul Doğu illerimizin yoksul halkı ne yapacağını, ne edeceğini bilememektedir. Eşkiyalık ve kaçakçılık salgını ortasında yalpalaya yalpalaya, pusulasız ve kaptansız, gelecek yıllara doğru yelken açmış bir gemide ufukları gözlemektedir.

Ama pek sevgili Akbaba okurları! Bütün bu yazdıklarımızı okuduktan sonra:

— İlâhi Akbaba! Şu şakacılığı bir türlü elden bırakmazsın! Ayol bu zamanda şehirdeki eşkiya dağdakine rahmet okutuyor. Şehirde güpegündüz ahaliyi soyanlar varken sen kalkmış mâsum dağ eşkiyasını diline dolar-sın.. dersiniz...

Yerden göğe kadar haklısınız.

Gerçekten şehir eşkiyası en kalabalık caddelerde vatandaş-pusu kurmuş gibidir. Şu onbeş liralık malın üstündeki yüz lira-

lık etiket şehir eşkiyasının marifetidir, şu iki ayda delik deşik olan asfalt yol şehir eşkiyasının eseridir, şu mâsum yavruyu sarhoş kahkahaları arasında çiğneyen otomobili şehir eşkiyası kullanıyor, Amerikan pazarlarını tıklım tıklım dolduran kaçak malları piyasaya süren şehir eşkiyasıdır, imar plânını rüşvetle değiştirtip apartmanını caddenin göbeğine oturtan şehir eşkiyasıdır, vatandaşın sütüne, etine, peynirine ve her çeşit gıdasına hile karıştıran şehir eşkiyasıdır, çarşıdan satın aldığımız pabucun altına çürük kösele yapıştırmak şehir eşkiyasının marifetidir, yüze aldığını bine satmak şehir eşkiyasının başarısıdır, gecekondu ticareti yapmak şehir eşkiyasının buluşudur... Sanki her köşe başında bir karşınıza dikilip bağırarak şehir eşkiyası:

— Eller yukarı!

Şehir eşkiyasının tüfeği görünmez, tabancası yoktur, bıçağı sürmez elini... Ama hepimizi öylesine şaşır ki, dağ eşkiyası bu soygun karşısında parmak ısırır.

Ne diyelim, cümlemizi Ta rı şehir eşkiyasından korusun!

Eğer bu dua tutmazsa sevgili okuyucular, o zaman yapacağımız bir şey kalıyor: Şehir eşkiyasının şerrinden başımızı alıp dağlara savuşmak ve dağ eşkiyasının himayesine sığınmak.

AKBABA

Muhalf salatalık

İki lâfın başında «Biz sandıktan çıktık» diyen Demirel'in, Konya gezisinden bir haber: «Başbakan kuyudan su çekti ve M.P.'liler kendisine muhalefet mahsulü bir salatalık verdi.»

A.P.'lilerle M.P.'liler arasında sadece iklim değil, tohum farkı da varmış demek.

A.P. sandıktan çıkar. Su, kuyudan çıkar. Muhalefet mahsulü yetiştiren M.P.'lilere gelince: Kuzum, bunlardan çıkı çıka yalnız salatalık mı çıkar?

İstanbul'da silâh kaçakçılığı arttı. — Gazeteler —

İSTANBUL'UN YEDİ TEPE Sİ!

Memur vatandaş

MUZAFFER İZGÜ

BEN, Devlet Baba'nın otuz yıllık çocuğuyum... Bundan otuz yıl önce, Devlet Baba, altıma bir sandalye, önüme bir masa verdi:

— Çalış benim tosun evlâdım, çalı, dedi...

Çalıştım... Karnı aç yattım, delik pabuçla gezdim, kızlarım elbise diye yırtındılar, oğlanlarım pantolon diye yalvardılar, karım manto diye ağladı, ama ben hiçbir zaman aldırmadım bu sözlerle, bu yırtınmalara, bağırmalara, çağırmalara. Bileğime kuvvet, popoma metanet, çalıştım da çalıştım...

Memurluğumun onuncu yılıydı. Anladım ki bu memurlukta on yıl değil, on tane on yıl çalışsam, yine de bir defacık olsun, bir günlüğüne hovardalık yapamıyacağım. Maaşımı aldığım günün akşamı, bizim evde, parasızlıktan bahsedilmesi kadar tabii bir şey yoktur.

— Manto mu hanım, kolaay! Kasaba otuz, manava elli, bakkala 75 lira kazık atarsak, bu ay senin manto işi tamam... Sen yeter ki dişini sık...

— Ben vazgeçtim dişlerimden. Sıka sıkı zaten beş tane diş ya kaldı, ya kalmadı. Gelecek ay nasıl vereksin kasabın, manavın, bakkalın borcunu?

— Allah kerim hanım, Allah kerim!... Gün doğmadan neler doğar demişler. Harb olur, zelzele olur, salgın hastalık olur, üzme sen taifi canımı... İster misin, bir af kanunu çıksın. Cümle memurların, kasapların, manavların, bakkalların olan borçları affolunmuştur diye... Nele-re kaadir degildir Allah!

İşte, onuncu yıldan sonra başladım bir kumbaraya her gün 25 kuruş atmağa. Bazı günler, sigarayı bile arkadaşlarımdan dilendim, ama 25 kuruşu attım kumbarama. Niye-tim, bu biriken paralarla, memurluğumun son günlerinde bir defacık olsun hovardalık etmekti. Ama nereden bilebilirdim başıma gelecek-leri?... Bu benim para biriktirme i-

şinden, ne karımın haberi vardı, ne de çocuklarımın. Ah ah, keşki onlara söyleseymişim!...

Geçen ayın ortasında, bir gece kalbime sıkışma geldikten sonra, hemen o gece anladım ki, artık bizim bileğin kuvveti, poponun meta-neti hâpı yutuyor... Kararımı verdim, o gün bütün paramı harcayacak, otuz yıldır özlemine çektiğim hovardalığı yapacaktım. Sakın hovardalık dediysem, kadını kızı hovardalıklardan sanmayınız ha! Cümle devlet memurları bilirler ki, bir devlet memuru, meslekte 20-25 yılını doldurduktan sonra çaptan düşer. Artık onun için kadın kız meseleleri, alâmisemanın gerisinde kalır. Belki de biz memurların, bu biçim dumura uğramamızın yegâne sebebi, gece sabahlara dek, onun külâhını buna, bunun külâhını ona, bakkalın-kini manava, manavınkini kasaba giydirmiş plân ve projeleri hazırlamamız yüzünden oluyordur... Karınız istediği kadar sizi baştan çıkarınağa çalışsın, nafile!... Siz yorgam başınıza çekmiş, öyle hesaplar, öyle kitaplar içerisindeyizdir ki, değ-me ilim adamları, değ-me iktisatçı-lar, değ-me fezacılar çıkamazlar bu ince hesapların içinden...

— Terziye attığım 75 lira kazığın üzerine, manava attığım 40 lira kazığı ekler de, geçen ay bakkala attığım 110 lira kazığın, 80 lirasını bu ay verirsem, elde kalanın üzerine kunduraçıya atacığım 30 lira kazığı ekler, manifaturacının kazığından çıkarırsam, elde kalan parayla ev sahibine...

Karımız seslenir tam bu anda:

— Dönsene ayol benden tarafa!...

— Tövbe Yârabim, yahu hanım, tam ev sahibine atacığım kazığın formülünü keşfediyordum ki, rezil ettin dört saatlik çalışmaları... Tüh emeklerime, tüh!... İşin yoksa şimdi yine kafa patlat dur...

Her neyse, o günün sabahı kömür-lüğün içinde sakladığım paralarımı saydım. Taştamam, 1920 lira, 75 kuruş... Bir memurun cebinde, 1920 lira, 75 kuruş para bulunması demek, Atlas Okyanusu kurudu demek kadar önemlidir. Şayet yolda düşüp

ölse, herkes küçük dilini yutar hay-retten...

— Ulan aman, derler, adam hem memurunuş, hem de cebinden 1920 lira para çıkmış...

Bir çalımla çıktım yukarıya. Karıma:

— Para lâzım mı? diye sordum. Zavallı kadıncağz, o güne dek duymamış böyle bir şey ağzımdan. Kızıma yavaşça sordu:

— Yavrum, kalb sıkışmasının be-yinle bir ilgisi var mı?

— Bilmem vallahi anneciğim.

— Kocacığım sen yatsan bugün.

— Yahu, size para lâzım mı diye soruyorum, o kadar.

Kadıncağz ürkerek:

— Elli kuruş ver, dedi.

Elli kuruştan fazla para verme-mişim ki kadıncağza evlendiğimiz-den bu yana.

— Elli lira ha, dedim, al sana yüz lira!

Karımın da, kızımın da gözleri faltaşı gibi açıldı.

— Sen istemiyor musun kızım?

— On lira ver babacığım!

— Al sana da elli lira. Dur canım dur, yüz vereyim!

Oğlan geldi:

— Al oğlum sana da yüz lira! Ama annenize haksızlık oldu, ne de olsa evin ikinci reisi, al yüz lira da ha sana karıcığım! Şu yüz lirayı da al, elektrik tahsildarına verin. Ge-riye 20 lira verecek, sakın almayın, kendisinin olsun. Zavallı dört aydır idare ediyor bizi.

Küçük kızım yanıştı:

— Al kızım sana da on lira!...

— On kuruş mu, yaşsa babacı-ğım...

— On lira on... Git dondurma al, çikolata al!

Bakkala uğradım:

— Merhaba İsa efendi, dedim.

Adam selâmını almadı bile. Ni-ye alsın, takmış gelmişiz üçyüz kü-sur lirayı oniki aydır.

— Tek tek sigara satmıyorum ar-tık, dedi.

— Kim senden tek tek sigara is-tedi yahu? Söyle bakalım, sana olan borcum ne kadar?

Adamda renk değişti:
— Ooo, merhaba Hüsnü efendi, hoş geldin, diye sırtı.
— Ne kadar borcum?
— Ama ayın ortası daha.
— Olsun söyle!
— Sahiden verecek misin?
— Alayı hiç sevmem!...
— Yok, şey de, her ay, gelecek ay vereceğim diyordunuz da...
— Haydi, çabuk hesapla!
— 322 lira, 80 kuruş efendim. O seksen kuruş helâl olsun, 322 lira.
— Sadakaya ihtiyacım yok! Al şu 350 yi, gerisi senin olsun. Eyval-lay!...

Adam şaşkın şaşkın bakıyor ar-dımdan...

— Allah Allah... Nelere kaadirsın sen Yârabim!... Güle güle Hüsnü efendi.

Kasaba uğradım. Adam daha ka-pıdan bağırdı:

— Kemik yok, diye.

— Kim senden kemik istiyor be! İki kilo pirzola hazırla! Hem söyle bakalım, borcum ne kadar?

— Dün aldığınız yüz gram kıyma-yı yazmamışım, onunla beraber al-tı aydır taktığınız borcun yekûnu, 120 lira.

— Yahu biz altı ayda 120 liralık et mi yemişiz?

— Öyle beyim.

— Al sana 150 lira. Üstünü çırağa ver, pirzolayı bizim eve bıraksın!

— Başüstüne Hüsnü efendi!

Atladım bir taksiye:

— Hususi yap! dedim.

— Başüstüne beyim. Nereye gi-diyoruz?

— Şuradan caddeye çık, manavla-ra!

Uçtuk... Bizim manavın önüne ge-line:

— Dur, dedim. Borcumuz?

— On lira.

— Al sana yirmi lira!

Uyuklamakta olan manav, ben dükkâna girince uyandı ve ters ters suratına bakmağa başladı. Havlar gibi:

— Ezik kavun yok, dedi. Olsa da vermem zaten.

— Kes be! diye gürledim. Söyle borcum ne kadar?

— 210 lira.

— Ne, 210 lira mı, amma da az-mış be! Al sana 250 lira... Ha, dur bakalım... Şu yirmi lirayı da al, bi-zim eve iki tane iyisinden kavun gönder! Eyvallah!...

— Paranın üstü efendim?

— Çırakla bölüşün!

Oradan gittim bir kahveye. Bir orta şekerli içtim, on lira attım. Gar-son:

— Beyin üstü, dedi.

— Paranın üstünü almak âdetim değildir, senin olsun, dedim.

Ayakkabımı boyattım, beş lira ver-dim.

Daireye gittim. Arkadaşlara kahve ile limonata ısmarladım. Kahveciye bir bütün yirmilik attım:

— Üstü senin olsun!

Arkadaşlar, nerdeyse küçük dille-rini yutacaklar:

— Yahu Hüsnü bey!...

— Ne var?

— Şey, şey Hüsnü bey... Bir şey yok, bir şey yok...

Attım ortaya iki paket Hususi Ko-kulu:

— İçin arkadaşlar!...

Akşam üzeri, bir küfeli hamal tak-tım ardıma. Rakılar, mezeler, mey-valar, çerezler doldurdum. Bir on-luk verdim hamala...

Evde kuşku bir bayram var... Çocuklar, yiyecek, içeceklerden memnunar ama, ille de üzümün ba-ğını öğrenmek istiyorlar. Söyleme-dim. Zevki daha hoş böyle... Zengin babanın evlâtları!...

Ama keyflinin tam ortasında bir polis dayandı kapıya:

— Sizi komiserim çağırıyor, dedi. Karım ve çocuklarım:

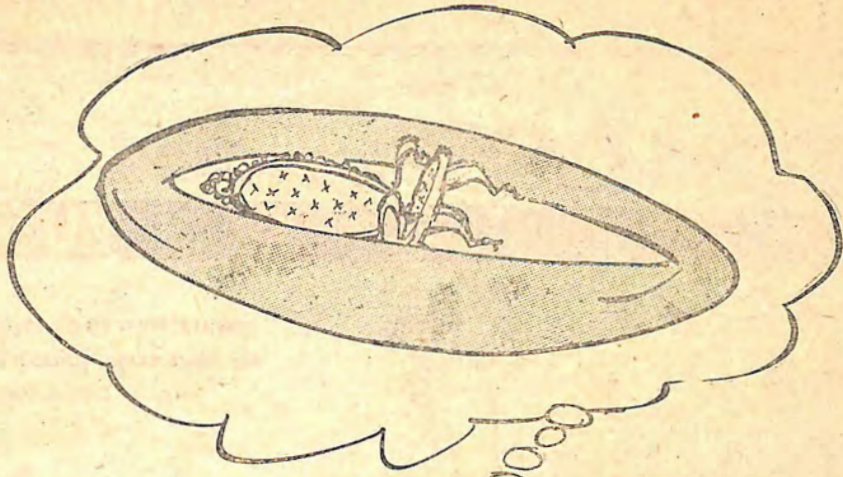
Meclis tatile girdi. — Gazeteler —

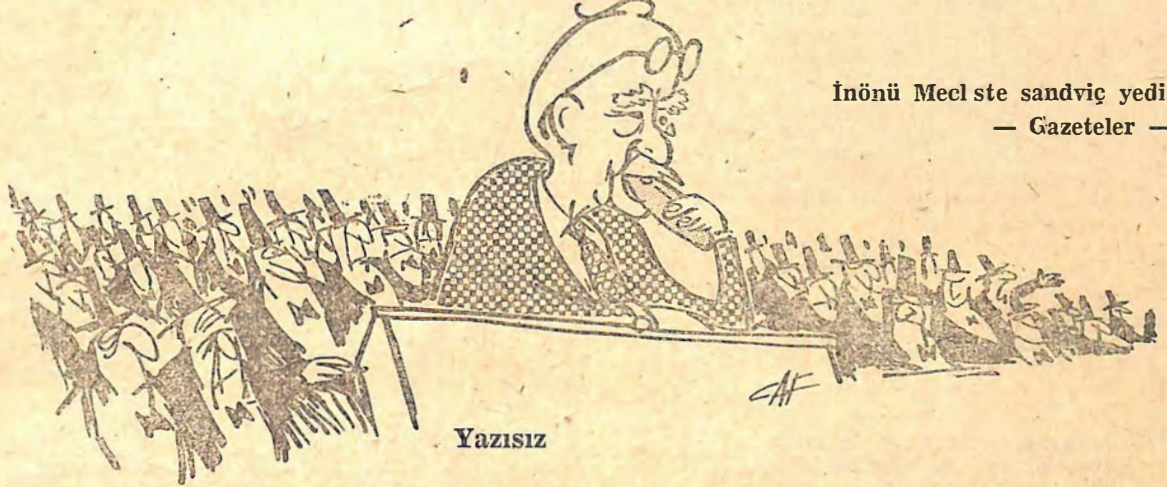
Yumruklara veda!

— Tahmin etmeliydik, dediler.
Güldüm:
— Zavallılar, dedim.
Karakola geldiğimde, bir de bak-
tım komiserin odasında, bizim bak-
kal, manav, kasap ve arkadaşlarım-
dan bir kısmı. Kundra boyacısı bi-
le orada. Komiser:
— Söyle ulan! diye bağırdı. Suçu-
nu itiraf et de zor kullanmıyık.
— Ne suçu komiser bey? diye sor-
dum.
— Soygun ula, Gapalıçarşı soygu-
nu.
— Alâkam yok benim.
— Yok he?... Ulan sen memur mu-
sun?
— Memurum.
— Devlet memuru?
— Evet, devlet memuru!..
— Ulan ben de devlet memuru-
yam.
— Vah vah vah!..
— Ulan nerde görülmüş, devlet me-
muru olası da, bakkalın borcunu
guruşu guruşuna tam olarak ödeye-
sin?
— Hiçbir yerde görülmemiştir e-
fendim.
— Ee poh yiyen, sen ödemişin ya.
Bakkal atıldı:
— 28 lira da bahşış verdi efen-
dim, dedi.
— Ula bahşış... Lan vallah bahşışa
mühtağ insan bizlerik be. Sen nasıl
verin bahşış? Hemi de 28 lira... A-
boooov, gıyamat gopacak vallaha, gı-
yamat. Bi devlet memuru kalksın da
28 lira bahşış versin ha...
— Verdim efendim.
— Manavın borcunu da tam öde-
mişin.
— Ödedim.
— Kasabın?...
— Onunkini de ödedim.
— Ödedi deel mi?
Manav ve kasap:
— Bahşış bile verdi efendim, de-
diler.
— Bahşış bahşış... Ula vallah sen
soyduñ Gapalıçarşı'yı, hadi gözünü
sevem, elimizde bu gadar delil var-
ken urgaşdırma bizi...
— Benim alâkam yok efendim.
Boyacı:
— Beş lira da bana verdi efen-
dim, deyince, komiser hop kalktı,
hop oturdu:
— Ula ben, 25 guruşu boyadacam
diye, tee Topanelere gadar gediyoñ.
Sen nasıl oluyor da, bi boyaya beş
kâat veriyon?
— Veririm efendim, keyif benim,
para benim değil mi?...
Sonunda, karım ve çocuklarım da
ifade verince, biz iyice okkanın al-
tına girdik. Karım, çocukların inan-
mıyorlar, benim günde 25 kuruş bi-
riktirdiğime, komiser mi inanacak?..
Şimdi mahkemede hâkimi inandı-
rabilirsem ne âlâ, sayet inandır-
mazsam, bir güncük olsun memur
yaşantısının dışına çıktığının ceza-
sını, demir parmaklıklar arkasında
yıllar yılı çürümekle ödeyeceğim.

Muzaffer İZGÜ

İnönü Mecl ste sandviç yedi.
— Gazeteler —

Yazısız

Pazartesi

Meğer emanetmiş

Bir yandan gazetelerimiz, bir yandan yetkililerimiz, «Tarihi e-
serlerimiz yurt dışına kaçırılı-
yor!» diye yırtınırken, Ayasofya'da
duasından sonra bir demec
veren Papa da, «Türkiye, insanlı-
ğın müşterek emaneti sayılan
san'at ve kültür hazinelerine sa-
hiptir» diyor.

Anlaşılan, «Tarihi eser kaçak-
çılığı» diye bir şey yok ortada.
Madem yurdumuzdaki san'at ve
kültür hazineleri insanlığın müş-
terek emanetidir, canı isteyen e-
manetini alıp gidiyor demektir!

Salı

Eskiler de olmasa...

İnsanın gözüne gözüne batıyor
haber: «Bizans'tan kalma bir ta-
pınak bulundu.»

Yine haline şükretsün ki, günü-
müzden çok önce batmış Bizans.
Adapazarı ile Geyve'nin durumu
meydanda... O tapınaklarla ba-
rınaklar, sadece işin kazancını
düşünen birtakım ehliyetli kal-
falarımızın elinden çıksaydı, bu-
gün tozu bile güç bulunurdu!

Çarşamba

Taht ve baht!

II. Mehmet, babasının bıraktı-

YEDİ GÜN

ğı yerden işe başlarken tutul-
muş!

Kimmiş babası; Fatih Sultan
Mehmet mi? Değil. Ünlü hırsız
Kara Mehmet!

Eee, insanda şans olmadı mı,
adı Mehmet olmuş neye yarar?
Sultanlık devrinde birincilerden
ikincilere taht kıldırdı, işe başlar-
ken tutulan bizim İkinci Meh-
met'e ise babasından kalan, sa-
dece kapkara bir baht oldu!

Perşembe

Hayır hayır

«223 tabanca, 149.475 mermi...»
Hayır hayır, yüreğiniz holla-
masın birden. Bir kaçakçı şe-
bekesi yakalanmadı. Dış seferden
dönen gemilerimize baskın ya-
pılmadı. Yurda izinli dönen işçi-
lerimizin bavulları açılmadı. Sa-
dece Makina Kimya Enstitüsü
Kurumunca, silâh taşıyan millet-
vekillerimizin sayısı açıklandı!

Cuma

Ninni

İstanbul Belediyesi Sağlık Teş-
kilâtının tesbit ettiğine göre, sa-
tılan gıda maddelerinin yüzde 87
si bozuk ve hileliymiş.

Şimdi siz, halkın sağlığı ile

oynayanlara karşı, Belediye Sağ-
lık Teşkilâtının ne iş yaptığını
soracaksınız belki... Durum or-
tada... Yediğimiz bozuk ve hileli
gıda maddelerinin yüzde yüzü
bulduğunu müjdelemek için, a-
damlar insan üstü bir gayretle
gece gündüz uğraşıyorlar!

Cumartesi

Kızdırmaya gelmez

Arkadaşlarına kızan Senatör
İzzet Birand C.H.P.'den istifa et-
miş ve o öfkeyle hemen A.P.'ye
geçmiş.

Eğer Meclis tatile girmekte bi-
raz gecikseydi, her halde şöyle
bir haber yayınlanması da müm-
kündü: «A.P.'de de sinirini yatış-
tıramayan Birand o hızla diğer
partilerde de birer tur attıktan
sonra, Bölükbaşı'nın ardından
Avrupa'ya geçti!»

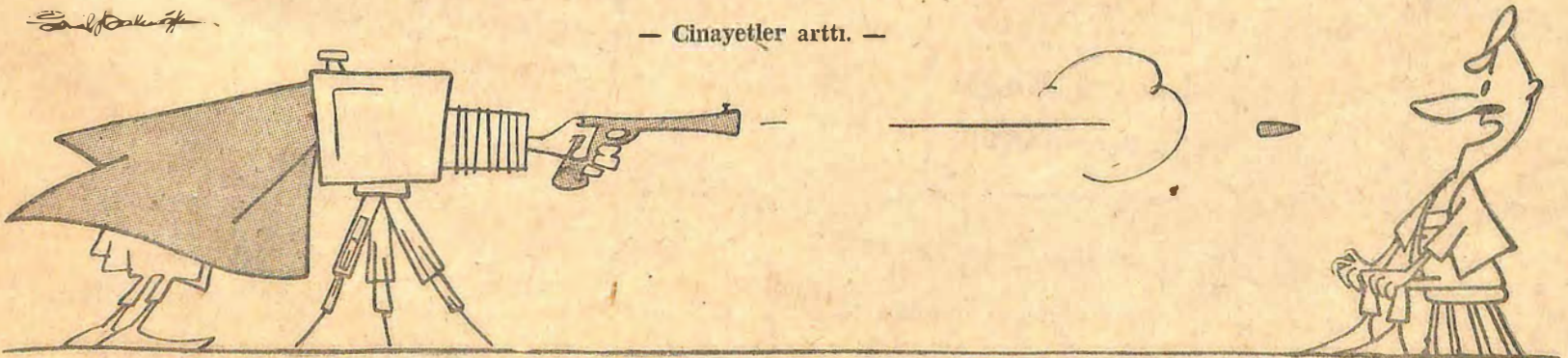
Pazar

Havadan geçinenler

Yolsuzluktan ulaşamayan fe-
laketedelere, havadan yardım
yapılıyormuş.

«Yolsuzluk ve havadan yar-
dım» bir araya geldi mi, olacak-
lar kendiliğinden çıkıyor meydana.
Tıpkı Varto felâketindeki gi-
bi gene kimi havadan yardım u-
macak, kimi de havadan zengin
olacak!

— Cinayetler arttı. —

Yazısız

Geçmiş Zaman Olur ki...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

SUÇ VE CEZA

DOSTOYEVSKİ'NİN romanından değil, orman suçlarından bahsedeceğim.

Balta bir yandan, yangın bir yandan, kara keçi bir yandan, yemyeşil topraklarımızı akıllı bir çöle çevirmek için yıllardır, insafsız, korkusuz ve en müthiş, cezasız çalışıyor.

Bugün, baltayı değil, yangını değil, sadece kara keçiye anlatacağım size:

Dünya yüzünde ne kadar kara keçi vardır, biliyor musunuz?... Hepsı 46 milyon... Bunun 18 milyonunu bizim ormanlarımızda!

İkinci Dünya Savaşında bombardıman enkazı içinde aç kalan Yunanistan'a gönderdiğimiz keçileri, yoksul komşumuz, aç vatan-daşlarını doyurmak için bile Pire'ye çıkartmamıştır. Abdurrahman çelebilerimiz, ancak denizde kesildikten sonra toprağa ayak basabildiler!

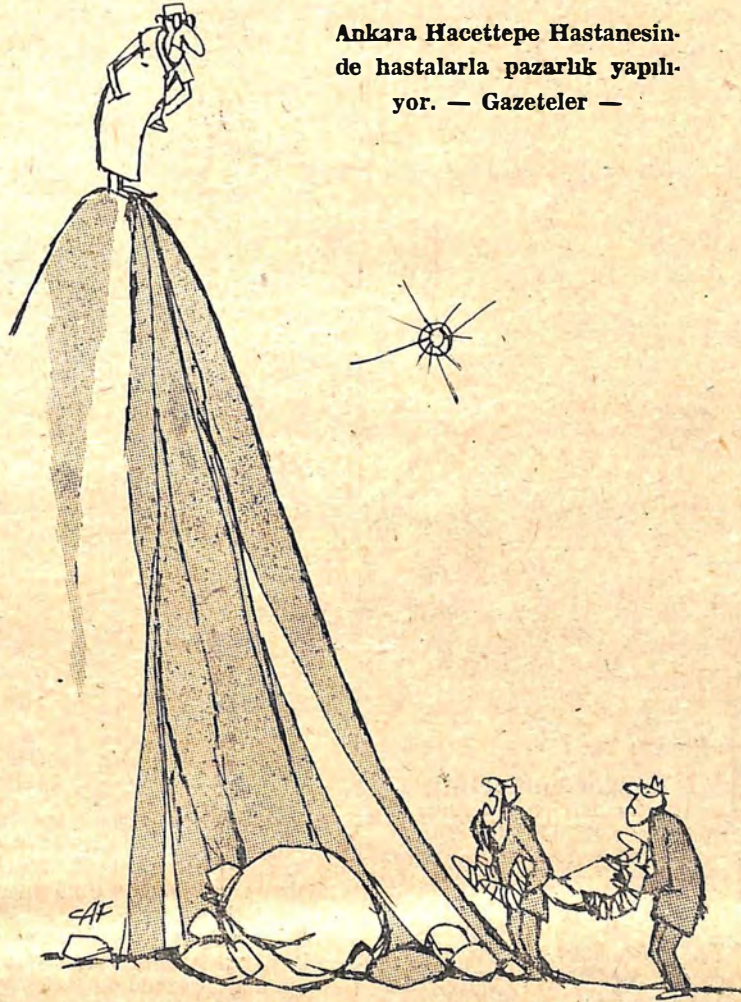
Bir eski Tarım Bakanımız, galiba Şevket Raşit Hatiboğlu, kara keçiye yasak hayvan ilân etmek isteyince, bütün Halk Partisi, köylerde seçimleri kaybetmek korkusu ile titreyerek İnönü'ye koşmuşlar:

— Aman Paşam, bizi kurtar!

Biliyor musunuz, kırk bin Türk köyünden kaç tanesinin keçi sürüsü vardır?... Ancak onbeş bininin... Bu sürüler, her köyde, en çok beş ağanın malıdır. Beşi on beş bine çarpınız, ne eder?... Yetmiş beş bin mi?...

İşte, bütün seçim çevresinde kaybindan korkulan oy sayısı. Ne miskin hesap, ne cahil korku!

Keçi, yalnız ormanın değil, ilk öğretimin de düşmanıdır: O dağlarda, ormanlarda seğırtten çevik hayvanın çobanları, yedi, sekiz yaşlarında, henüz okuma çağına girmiş mektep kaçakçı çocuklarıdır.

— Biraz aşağı inemez misiniz doktor bey?...

Bu yazıyı okurken, belki içinizden sorabilirsiniz: Akbaba ne zamandan beri orman dergisi oldu?

Ben de size cevap veririm: Toprağının yüzü yeşil bir tebesümle gülmeyen bir memleket halkını, sözle, çizgiyle güldürmenin kolay olmayacağını düşündüğümüz günden beri!...

Orman suçlarının affı için bir kanun tasarısının Büyük Millet Meclisine geldiği bir zamanda bu satırları yazmayı da ayrıca, pek

faydalı olmasa bile, pek lüzumlu bir vazife sayıyoruz.

Temkinsiz kalemlerden sıçrayan mürekkep zifosları cezasız kalmazken, delikanlı ağaçları baldadan geçirenleri, uçsuz bucaksız ormanları ateşe verenleri, taze dalları, yeşil filizleri kara keçilere ikram edenleri affetmek... Niçin bu merhamet?... Yine mi o yetmiş beş bin oy için!...

Yusuf Ziya ORTAÇ

9 Nisan 1958

MESELE

BİR çuval undan kaç kilo ekmek çıkar?... Liselerimiz kaç sınıf olmalıdır? On bir mi, on iki mi?... Öğle tatili on ikiden bire kadar mı, birden ikiye kadar mı sürmeli? İşte bizim meselelerimiz!

Acaba, ömrümüzde bir gün, bir saat, bir dakika oturup da:

— Şu İstanbul meselesi ne olacak?

Diye, zavallı kafamızı —ama ne zavallı!— iki avucumuzun içine alıp düşünmek aklımıza —ama ne akıl!— hiç geldi mi?

Şimdi, hangi İstanbul meselesi? Diye yüzüme bakmak için kağıdın üstünde bön bön suratımı arayanlar bile olacaktı!

Evet baylar, bir İstanbul meselesi vardır ve düşünülmemiştir bile, konuşulmamıştır bile, incelenmemiştir bile!

Şu güzel İstanbul'un, şu efendi İstanbul'un, şu tarih dolu İstanbul'un eskiden kaç nüfusu vardı dersiniz?... Pek sayan olmadı ama, ya altı yüz bin, ya yedi yüz bin!...

Bunun iki yüz binini Ankara çekti mi?... Evet!... Geriye kalan nedir? Dört, beş yüz bin.

E, ya şimdi?... Aşağı yukarı bir buçuk milyona yakın galiba...

Lütfen söyler misiniz bana, eski nüfusunun iki misli halk bu şehre nereden geldi?... Niçin geldi?... Nasıl geldi?...

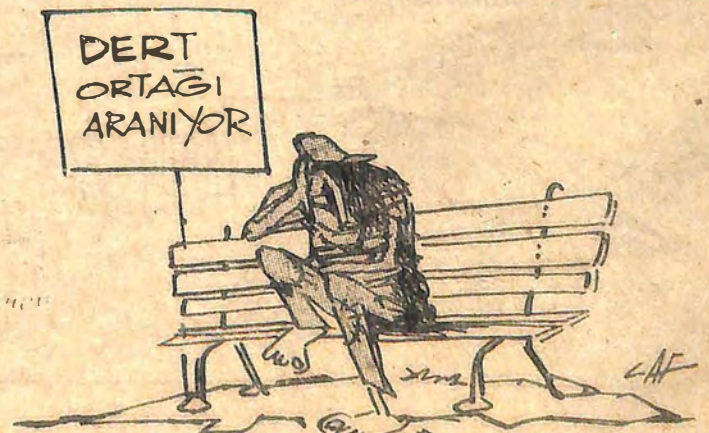
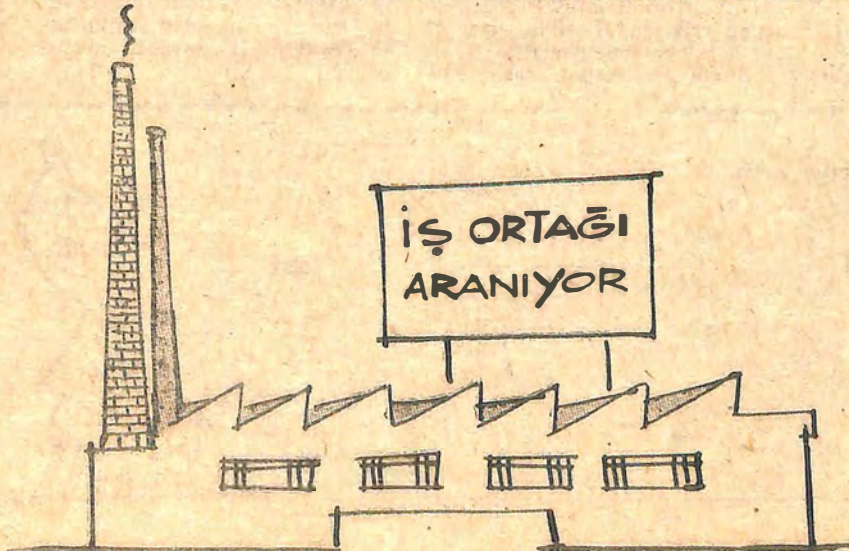
Köyünde geçinemeyen rençber, yıllardır soluğu İstanbul'da alıyor. Malûn ya, eski payitaht bir masal ülkesidir: Taşı, toprağı altın!

Penceremizden, sırtında patlıcan küfesiyle geçen perişana, lâhana turşusu ile dolaşan Avare-muya, yaşaran gözlerinize bir bakınız: Şalvar paramparça, min-tan pillim pillim!... Kumaş yamanmamış, yama yamanmıştır!... Böyle bir insanı, bir medeniyet dünyasının caddesine bıraksanız, yürüyüş durur, trafik felce uğrar: Acaba Merih'ten mi indi diye!...

Bir yandan gecekondu, bir yandan göçmen evleriyle kuşatılan İstanbul, çoktan İstanbulluktan çıkmıştır.

Hiçbir hastalık, teşhis konmadan tedavi edilemez, değil mi?

22 Eylül 1953 Y. Ziya ORTAÇ

Parlamentoda

Patırlı toplantılara yetişemedim. Patırlı benden önce ve benden sonra kopmuş... Benim yetiştiğim toplantı patırlısızındandı. «İş Kanunu» görüşülüyordu «seyrek» başlı bir salonda...

Herkes koridordaydı, çünkü «Çetin faslı» bekleniyordu gene... Yıpranmağa başlamış ve gök rengi atmış bir şeref halısı, uzanıyordu koca bir toplumun cevapsız bir istidasi gibi, şeref merdivenlerinden büyük şeref holüne.

Avizeler, hareketsiz ve tehditkâr füzeler gibi, azıcık «tozlanmış» lıkla-rımı tepelerimize sarkıtıyorlardı.

Tören elbiselerini (koyu renk) giymiş politikacılar, azıcık sıcaktan, azıcık ciddiyetten bunalmış, tartışıyorlardı ha o köşede, ha bu köşede, arasıra geçen hanuncağızları gözle-riyle tartıp «ha şişmanladı, ha za-yıfladı» diye.

Koridorlarda, A.P. milletvekilleri-ni C.H.P. milletvekillerinden ayır-detmek mümkün değildi, alınlarında yazılı olmadığına göre nereli olduk-ları... Halbuki ne deruniii, ne de-runiii farkları vardı aralarında, di-mi Tanrım, sen şahitsin!... Dimi Akbaba'm, sen de şahitsin!...

Bu dokunulmazlık meselesi, be-nim artık bütün dokunulmazlığımı çarpmağa başladı. Ne bu?... Hele basın tepkisi, her tarafına çarpı-por sinirlerimin. Ne bu gene?... Büt-ün basın, bir iki zordan yazılmış yazıdan başka, o Aziz Nesin'in, Ak-şam gazetesinde yayınlanmış mekt-ubuna birleşik halde sustu da, bu-na mı çığırkanlanıyor diye düşün-düm acı acı, Akbaba'm!... O mekt-up ki, bütün idareleri, otuz yıldan beri gözleri yere inik gezmeğe yö-neltecek güçte bir mektup idi...

Neyse... Onu uzun uzun yazaca-ğım, onun'çin burada lâfı uzatma-ğa lüzum yok...

Şanlı Çetin... «Şöhretimi şanımlı, çek çek uzat» diye, reklamcı tutsa, organizatör yetiştirse, gene bu so-nucu elde edemezdi. Şanlı Çetin!...

— «Kimin aklı bu?» diye soruyor-dum, sıcaktan ve ciddilikten yılgın politikacılar.

— «Şey» diyorlar, «üzümüzde si-zin bilmediğiniz baskılar var...»

Ha!... Öyleyse üzerinizdeki bilme-diğimiz baskılara selâm edin tara-fımdan, bu cins cıgızlıklar çıkarma-sınlar artık...

Gene direkt olarak A.P.'llere se-lâm ederim ve derim ki:

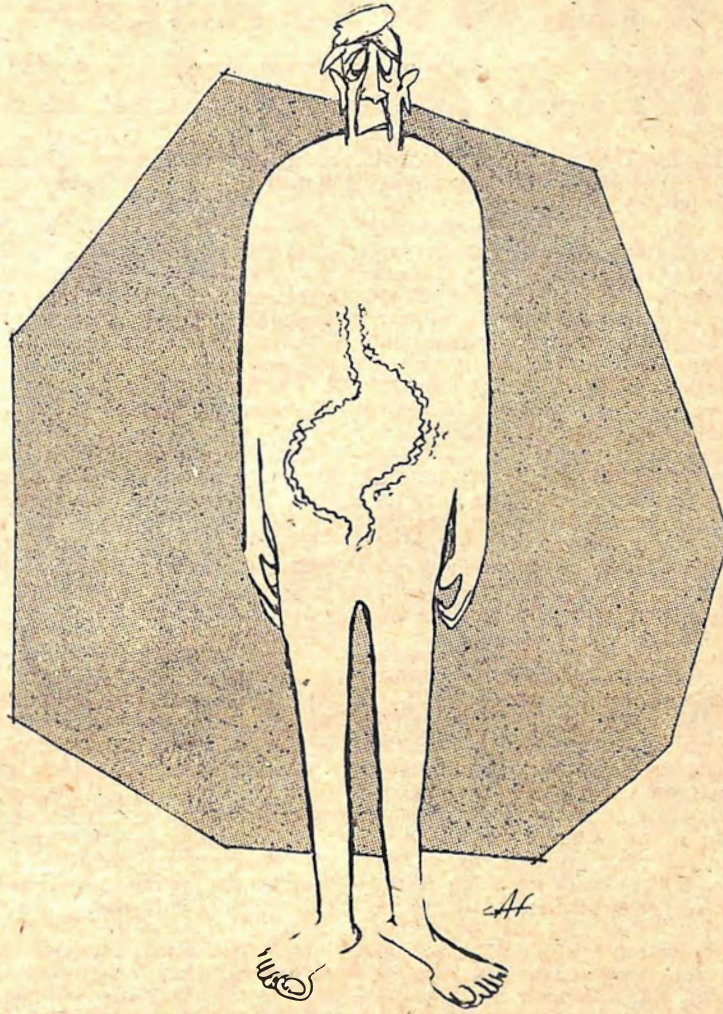
— «Siz her şeyi baskıdan mı ya-parsınız ki, bunca sandıktan çıktık-tan sonra bile?»

Bilmem kimi seç... Neden?... Bas-kıdan!... Bilmem kimin dokunulmaz-lığı kaldı. Neden mi? Baskıdan... Fiyakamız, «sandıklardan çıkışları-nız» sadece bize karşı demek, bize, basına!...

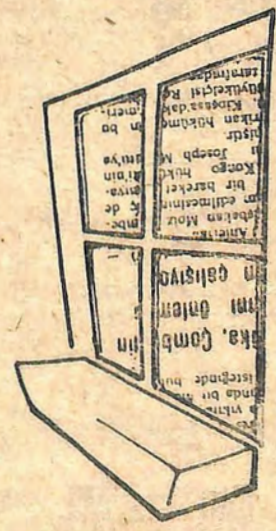
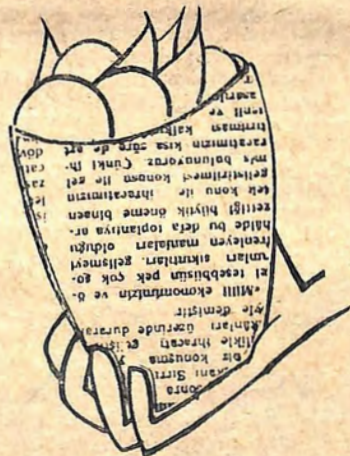
Şu gizli baskıcıları (varsa), bir karşuma getirin de onlarla Akbaba-ca iki lâf edeyim!...

İçerde İş Kanunu görüşülüyor «kendi kendine!»... Koridorlarda, «Çetin vakası» bekleniyor, kararlı yüzlerle... Karar kaçmasın diye, po-litikacılar, daha uykuya yatmadan oturtmuş o kararı yüzlerine!...

Oy atma zamanı gelince, herkesi bir telâşedir ahyor. Uy anam, evler-den, pastahanelerden, sokaklardan arkadaşlar birbirini topluyor, «A-man oy'a, aman oy'a» diye!... C.H.P. liler dağılmamağa çalışıyorlar... Ye-ni etleri butları ne ki?... Dağılırlarsa bir seferleyin daha, toplanamazlar

Yazısız

Basın, halk hizmetinde!...

ki... Onun için Mecliste oturup bekliyorlar «Çetin vakasını...»

Gözüm çarpanlar: Dinlenmiş yüz-lü (neden yorulacak ki zaten), bir Selim Sarper, «mesuliyetlerini müd-rik» ifadeli bir Orhan Kabibay, dra-matik bakışlı bir Kâmuran Evliya-oğlu, o gün son derece zeki tarafın-dan kalkmış bir Orhan Birgit, her zamanki gibi çelebi bir Selâhattin Esatoğlu... Hiç birinde ne şenlik vardı, ne şatır'lık... Sıcak, tatilin ge-cikmesi, kinsede hâl bırakmamış-tı...

Polis'in, politik tahkikatlarda kul-landığı ışıklı odalar vardır. Hani in-sanlar insanları karşılarında tutar saatlerce ve sorguya çeker. Sorguya çekilen azıcık dönünce, kendisiyle hiç ilgisi olmayan devleşmiş bir göl-ge görür, amma ne devleşmiş!... Çe-tin vakasının sonucu, kafamda işte böyle bir imaj yaratıyor... Devleş-miş bir gölge imajı... O devleşmiş i-maj, yukarıda söylediğim gibi, ne reklâm şirketiyle, ne organizatör ye-tiştirmeye, ne değme kahramanlık-la elde edilirdi... O imajı ne yaratır biliyor musunuz?... Bilenler, bilme-yenlere öğretsin!...

Gazenfer Bilge

Bilmem kim bıçak çekmiş, bil-mem kim ateş etmiş ve Gazanfer Bilge, ün salmış güreşçimiz bilmem kaç seneye mahkûm olmuş...

Eskiden olsa «vâh vâh» der, ge-çerdim. Bugün bir yakınımmış gibi yakınıyorum... Nedeni:

Düzce'de bir lokanta var. Önünde bir havuz. Havuzda, beş altı «komp-rador» cinsinden besli balık. Dibin-de de çil çil paralar... Her gelen, her geçen, bir dilekle birlikte, fır-latmıştır bu paraları bu havuza. Her geçişimde ben de fırlatırım. Göynümde dilek çook!...

Lokanta, iki kollu bir ziyafet ma-sası gibi. Duvarlarında Hamit Kap-lan ve Gazanfer Bilge'nin resimleri var. Madalya alırken, galip sayılır-ken. Ay-yıldızlı güreşçiler, atletli gü-reşçiler, tasavvur edilmeyecek şiş-kinlikte kash güreşçiler...

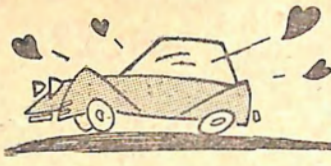
Mutfak kısmı dipte, pırl pırl ka-zanlarda ekmek banacak yemekler... Her şey iyi burda, her şey ucuz burda. Her şey gösterişsiz burda. Kasada güçlü kuvvetli bir «abı»...

Yalnız kadınsanız, İdizâdece sizi himayesine alır: «Ablaya iyi bir ma-sa» diye boru boru seslenir... Bu demektir ki, orada oturan «çarpık gözlü» kişilere, «Heceyt, kendicağı-zınıza gelin...» Ve çarpık gözler he-men doğrulaşır...

Bu yeri bana Gazanfer Bilge oto-büs seferleri öğretti... Biliyorsunuz, meşhur güreşçimiz her yarm saatte bir İstanbul'dan Ankara'ya ve An-kara'dan İstanbul'a bir otobüs salar kırmızısından, mavisinden, hemen hemen hiç fiatına... Muhakkak iyi güreşçidir kendisi, çünkü şampi-yon olmuş. Muhakkak iyi silâhşör-dür kendisi, çünkü attığını vurmuş, o kadar iyi vurmuş ki, başı derde girmiş... Fakat çok iyi organizatör-dür de... Benî, şu orta keseli, orta-nın altında keseli vatandaş düşün-en teşebbüsler safalandırıyor... O E-mekli Sandığınca «cılız bacaklı dev» teşebbüsler değil...

Gel Başbakanım, gel, şu otobüsle-re bin benimle beraber... Gel, gel de, gidek, o havuza, dileklerimiz ye-rine gelsin diye bi destâ çil para atak!... Dileklerimiz birbirine zıt da olsa, bi bakalım hangimizinki tu-tar?...

Nimet ARZIK

BİR MEVSİMLİK İŞ...

VEDAT SAYGEL

DİREKSİYONUN üstünde, çaprazlamasına kavuşturduğu kolları; kollarının üstünde, perişan başı vardı. Üzüntüden bayılacak, çıldırarak gibiydi! Neden işi oraya kadar vardırmıştı sanki? Daha soğuk nı davranamaz mıydı? Planının son kısmını uygulamak için az emek vermemiş, az kafa yormamıştı. Atılan bir yanlış adım, bak nelele malolmuştu! Oysa:

— «Sen bilirsin, nasıl istersen öyle olsun» diyebilirdi.

Peki neden dememişti?

Olayı başından aldı. Bu ağaçlıklı yere gelece kadar her şey aşağı yukarı normal gitmişti. Bir fren: Zınk diye olduğu yerde kalmıştı araba! Tatlı bir kahkaha atan kız, sevimlek isteyen bir kedi gibi sahibine sokularak:

— «Yavaş durmasını bilmez misin kuzum sen?... Aklımı aldın!» demişti.

Kolunu, kendini yirmi yaş gençleştiren, yüreğine delikanlı heyecanı veren bu bir mevsimlik aşkın omuzuna atarken:

— «Ya sen?...» demişti. «Sadece aklımı değil, bu yaştan sonra kalbimi de aldın!»

Genç kızın yanakları al al olmuş, dili tutulmuştu sanki... Utançla geşeyen başı önüne düşmüş, bir süre verecek cevap bulamamıştı. Ancak kızın omuzundaki elini yavaş yavaş aşağılara doğru kaydırırken:

— «Sizden bunları ummuyordum. Bir baba gibi seviyordum sizi.» diyebilmişti kız.

İyice hatırlıyordu bunları. Tıkarcasına solurken:

— «Öyle olsa da ne çıkar?» diyebilmişti. «Ne gibi olursa olsun sen de beni seviyorsun ya...»

Biraz huysuzlanır gibi olmuştu kız. Umulmayacak bir direnme göstermişti:

— «Rica ederim bırakın beni! Yoksa bağıracağım!»

İş çıkırından çıkmıştı bir kere. Bırakamazdı. Sonra, gittiği yerlerde neler söylemezdi hakkında? Aile muhitindeki, iş muhitindeki itibarının

sıfıra, hattâ sıfırın altına düşmesi an meselesi olurdu. Başta kızın anesi ile dayıları:

— «Yazıklar olsun size!» derlerdi. «Dostluğunuzu, bize yaptığınız yardımlara güvenerek, kötü yollara düşmesin diye kızımızı vermiştik size... Hem iyi kötü bir para kazanır, hem de sayenizde bir meslek sahibi olurdu. Bunu mu yapacaktınız?»

Derlerdi. Diyecekleri için de, kızı bu vaziyette bırakamazdı. Sinirlerini yatıştırmak için saçlarını okşarken:

— «Hakkımda yanlış düşünüyorsun» demişti. «Sana karşı kötü bir niyetim yok. Madem baban yerindeyim, korkun neden? Gezmek, eğlenmek, bu bunaltıcı yaz sıcaklarında bir deniz kenarında serinlemek, fabrikanın boğucu havasından daha güzel değil mi?»

Yatıştığını sanmıştı. Saçlarının okşanmasına ses çıkartmadan, kuzu kuzu dinliyordu kendini.

— «Ha şöyle...» diye geçirmişti içinden. «Kâfir kız, büroda kucaklamama ses çıkartmazsın, öpüp okşamalarıma ağzını açmazsın, biraz uzaklaştık mı, namusluluk taslarsın!»

Üç ay olmuştu yanında işe başlatmıştı. Kız bütün gücünü verilen işleri yapmağa, kendi de aklını fikrini kızı plâj mevsimine yetiştirmeye yoruluyordu. Beklediği mevsim gelmiş de, gidiyordu bile! Üç aylık yorgunluğunun meyvesini bugün, yarın aldı, ne âlâ... Alamadı mı, yine bir yıl, kızı kafese sokmak için yoracaktı kafasını!

Kollarının arasında bir baba koruyuculuğu ile sevip okşadı ı kızı sorusunu tekrarlamıştı:

— «Gezip eğlenerek para kazanmak, bir fabrikada didinmekle kazanmaktan daha iyi değil mi?»

Akısızca bir cevap vermişti kız:

— «İyi ama, namuslu bir kazanç değil!»

— «Allahşkına at şu namusu kafandan» demişti. «Kazancın namusu mu olurmuş? Madem insanız, madem yaşamak için gelmişiz dünyaya, pek çok şey düşünerek çalışmasını,

hiçbir şey düşünmeden eğlenmesini bilmeliyiz. Bak şu denizde çırpanlara...»

Saf saf tâ ilerlerde görünen kumsaldakilere bakmıştı kız.

— «O dişili erkekli çıplakların birbirleriyle şakalaşmaları, bizim durumumuzdan daha mı namuslu?»

Cevap veremeyen kız, dilini damagında saklatıp:

— «Çık» demişti.

— «Biz hiç değilse giyinikiz. Ya onlar?...»

Kendi durumlarının daha namuslu olduğuna inanan kızın dudaklarında bir tebessüm yayılmıştı. Fırsat bu fırsattı. Sordu:

— «Beni, hâlâ namussuz bir fırsat düşkünü olarak mı kabul ediyorsun?»

Aynı cevabı vermişti kız:

— «Çık!»

— «O halde, kaldığımız yerden devam edebiliriz değil mi?»

Konuşabilecek gücü kendinde bulamayan kızın dudaklarından sadece bir fısıltı çıkmıştı:

— «Bir baba gibi olmak şartıylala...»

— «Nasıl yani?»

— «Bir babanın kızını sevdiği gibi... Soymadan... Plâjlardaki bir takım kendini parayla satan namussuz sokak kadınlarına benzetmeden...»

İnce elbiselerinin üstünden bir süre okşamıştı kızı... Ne uysal, ne güzel, ne karşısındakine güvenen bir hali vardı. Fırıncı tarafından yorulan bir hamur gibiydi. Gözleri kapanıyor, vücudu gevşiyor, arada bir fısıltıyla soruyordu:

— «Bu yaptığımız ahlâksızlık değildir, değil mi?»

— «İ-h» diye boğuk bir ses çıkarıyordu cevap olarak.

— «Kendini para için satan kadınlar, başka türlü sevişirler değil mi?»

— «Hı...»

— «Benim para için değil, sırf sizi kıramadığım için teklifinizi kabul ettiğime inanıyorsunuz değil mi?»

— «Hı...»

Arka kanapenin geniş koltuğuna uzanmışlardı sonra. Elini kızın eteğinden sokmuş, dolgun bacakları açılmıştı bir ara...

— «Hayır» demişti kız. «Hani soyuyacaktınız?»

Cevap vermemişti. Kız direnmeye başlamıştı:

— «Hayır böyle istemiyorum. Açılıp saçılınca kendimi sokak kadınlarına benzetiyorum.»

Hırlamaya benzeyen bir sesle:

— «Görmek istiyorsan gözlerini kapat» demişti.

Teklif uymuştu kız. Gözleri yumulu, fısıldayıp duruyordu:

— «Sahiden böyle daha iyi oluyormuş. İkide bir aksilik çıkardığım için özür dilerim. Bana kızmıyorsun değil mi? Ne yapayım, namusuma leke sürülecek diye ödüm kopuyor!»

— «İ-h!»

Sonra bir yere gelince:

— «Hayır!» diye bağırıyordu kız. «Gözlerimi de yumsam, size iyilik de yapm k istesem, artık bu kadarına müsaade edemem!»

Kinseyi duyacak hali yoktu:

— «Bir parçacık...» diye yalvarıyordu sadece.

— «Rica ederim bırakın, olmaz!»

— «Beş dakikacık...»

Sonunda yenik düştüğünü kabul eden kız:

— «Peki ama, bu ilk ve son olsun» demişti.

Direksiyonun üstünde, çaprazlamasına kavuşturduğu kolları; kollarının üstünde, perişan başı vardı. Üzüntüden bayılacak, çıldırarak gibiydi! Neden işi oraya kadar vardırmıştı sanki?

Arka kanapede sere serpe yatan kız da aynı durumdaydı. Namusuna sürülen bu lekeyi nasıl temizliyeceğini düşünüyordu:

— Boğazımda bir şey var, diyor. Nefesim tıkanıyor. Ağlasam, birazcık ağlasam açılırım ama...

Aslında ağlamak değil, mutluluk şarkıları söylemek geliyordu içinden. Nasıl da saf bir kız gibi yuturmuştu kendini patronuna...

— «Yarından tezi yok, bu iş yerini de değiştirmeli,» diye düşündü.

Başka birinin yanına verirdi anesini:

— «Hem birkaç kuruş kazanır, hem de kötü yollara düşmesi önlenir.» derdi yeni patronuna.

Birkaç kuruş ile geçer miydi bu ömür? Üçüncü iş kapısından da alınırın aklı ile ayrılıyordu işte! Bir deniz mevsimi çalışır, bir yıl hanımefendiler gibi yerd.

Ön tarafa geçti. Patronu, kendinden daha perişandı.

— Üzülmeye, diye teselli etti adamı. Ne yapalım, Allahın dediği olur!

Adam biraz ferahlar gibi oldu:

— Peki anneni ne yapacağız?

Adamın ensesini okşadı:

— O çok önemli işte... Fakat üzülmeye, aklıma güzel bir fikir geldi. Çoktandır almak istediği güzel bir daire var.

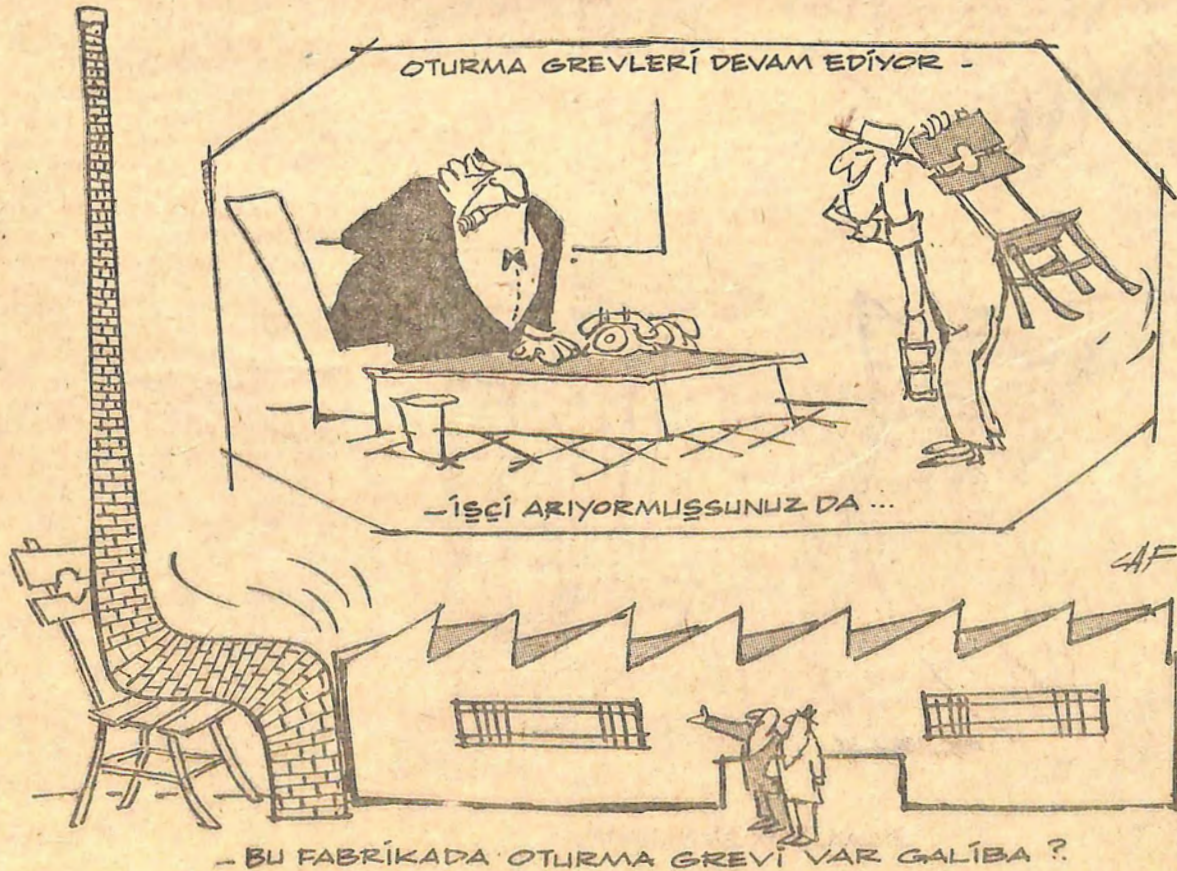
— Eee?...

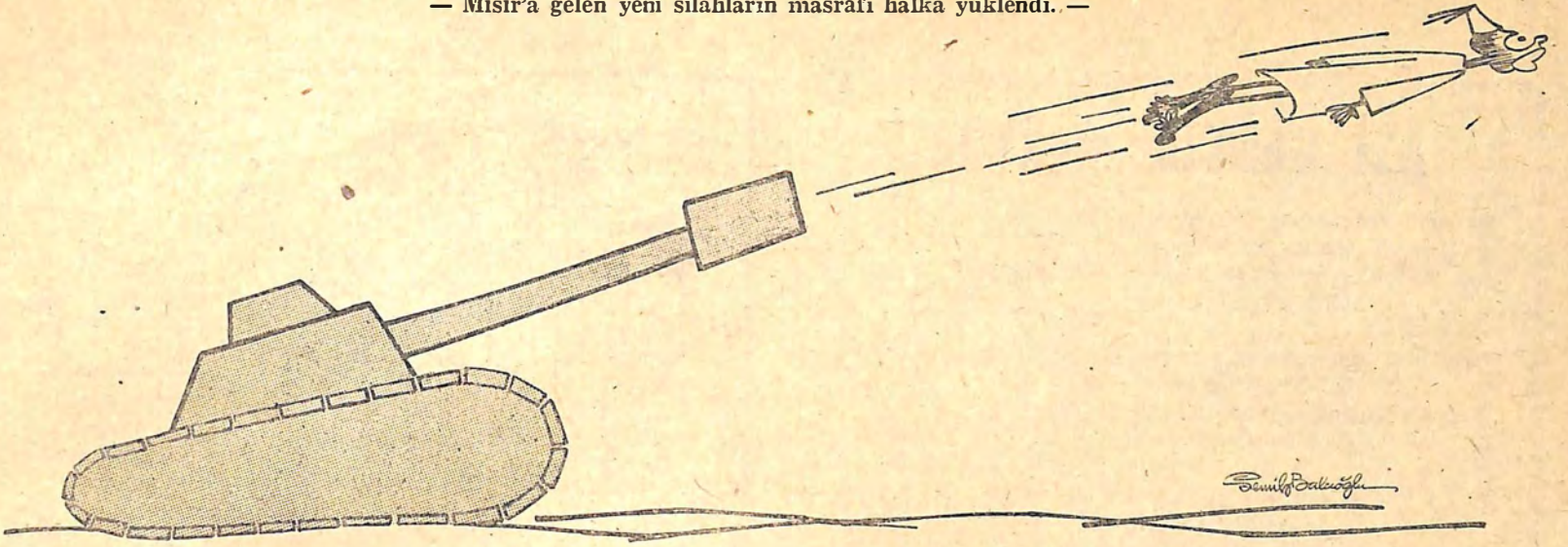
— Parası yetemediğinden alamıyordu. Aradaki farkı, kendimi feda ederek kazandığım para ile kapattım. Söylersem, pek ses çıkarmaz sanıyorum. Senin için de zor olmaz. Hem bir namusu temizlemek, hem bir fakir aileyi ev sahibi etmek, hem de bir suçlu durumundan kurtulmak, hapislerde çürümekten daha iyi değil mi?

Bir şey söylemedi adam. Gaza bastı. Dudaklarında bir şarkı vardı. Şarkıyı yarada kesip:

— Oldu olacak, yarın gene buraya gelelim, dedi. Masrafa değsin!

Vedat SAYGEL

Yazısız

Şimdi evlendik!..

İngiltere'de yeni bir moda var, herkes otomobilini «Yürüyen Yazılar Servisi» gibi kullanıyor.

İngiltere'deki 8 milyon otomobilden belki 5 milyonunun tizerinde, camlara yapıştırılmış el ilânları görürsünüz. Ama ticari ilân değil bunlar, fikir ilânları... Örneğin, Vietnam konusunda hükümetin tutumunu beğenmiyor adam değil mi? Tutuyor, el ilânı bastırıyor, otomobilinin ya arka ya da yan camına asarak gidip geliyor işine; yani fikirlerini otomobille yayıyor.

Tutun ki adam, hükümetin iç politikasını beğenmiyor. Ne yapıyor biliyor musunuz?... Otomobilinin arkasına «Bu hükümeti iş başına ben getirmediğim, ben mâsumum, çünkü oyumu muhalefete vermiştim» diye yazıp geziyor.

Bazen de gençler «Bize oy hakkı, evlenme hakkı 21 yaşında değil, 18 inde verilmeli» diye yazıp otomobille yayıyorlar fikirlerini. Netice almıyor da degiller hani... Bakın şimdi İngiltere'de ana-babadan izin almadan evlenme yaşı 18'e indiriliyor.

Velhasıl herkes fikirlerini, dâvasını böylece otomobiliyle ilân edip geziyor. Tabii, bu arada, bizim gazetelerde görülen «Biz evlendik, haberi-niz olsun» ya da «Nişanlandık, mutluyuz» gibi acayip ilânlara da rastlıyoruz burada otomobillerin üzerinde. Geçen gün baktım, ilânını uzaktan pek seçemediğim bir otomobil hızla geliyor, herkes, bütün vasıtalar, acele yol veriyor. Acaba iftâie arabası mı, cankurtaran falan mı diye merak ederken son hızla giden bu arabanın üzerindeki ilânda ne görsem beğenirsiniz?... «Şimdi evlendik!...» yazısını.

Linyitten çıkan serinlik

Buraya gelen İstanbul gazeteleri arasında arkadaşımın elinde olanına şöyle bir göz atınca «Elbistan» ı gördüm; «Çıktı» kelimesini de gördüm, fakat aradaki kelimeyi görmedim.

Eh, Elbistan... Çıktı... falan deyince bizde ne olur? Ya arbede çıktı, ya toprak meselesi yüzünden kavgacı çıktı, ya da ihtilâf çıktı olur. Sonradan gözlerime inanamadım... Meğer linyit çıkmış.

«Elbistan'da linyit çıktı» diyordu başlık.

Aman Yârabbi, yazın bu sıcak günlerinde, linyit kelimesinin yüzünde böylesine serin bir meltem estireceğini hiç tahmin etmezdim...

Bir alay muhafızla...

4-5 yıl önce İngiltere'de 50-60 milyon liralık büyük tren soygunculuğu olduğundan bu yana, o büyük-

İNGİLTERE NOTLARI

Reşit AŞÇIOĞLU

lükte olmasa da 2 milyon liralık, 4 milyon, 10 milyonluk soygunculuk olayları az çok devam etti.

Artık şimdi bankasından tutun da, birçok ticari şirketler ve kurumlara varıncaya kadar herkes, nakit parasını, özel tutulmuş 4-5 muhafızla taşıyor.

Paranın bu motosikletli özel muhafızlarla götürülüşü, bana, bir zamanlar kendilerine bir zarar gelmesin diye krallar, kraliçeler, prenslerin yollarda özel muhafızların hi-

mayesinde geçişlerini hatırlattı.

Durumlar ne kadar değişmiş?... İngiltere'de bugün kraliçe yollardan geçerken aldırın bile yok da, resminin bulunduğu paralar bir alay muhafızla dolandırılıyor.

Memleketimizin havası!

Bugünün dünyasında ve özellikle ülkemizde, insanların, eşit olarak faydalandıklarını en çok iddia ede-

— Porselen ithali yolsuzluğu görüldü. —

Suçlu aramıyor!...

bilecekleri şey havadır sanırım. Oh diye bir hava almada bile eşitliğin var oluşunu düşünmek insana bir ferahlık veriyor... Oh!... Çok şükür!..

Yer küremizi çevreleyen ve 10.000 metre kadar yüksekliğe varan atmosfer tabakasında hava almak mümkün olduğu halde o sınırı aşmış mıydı nefessiz kalırsınız.

Biliyor musunuz, atmosfer tabakasını ya da sınırını aşınca, havanın yok olması insanın nefes alamaması gibi bizde de büyük şehirlerin sınırını geçtiniz miydi, tamamen değişik bir sosyal hava tabakası, nefesinizi durduracak gibi oluyor... Şehir sınırını aşınca, atmosfer sınırını aşmışcasına, karşınıza çıkan başka bir hayat düzeyi nefesinizi kesiyor.

Bizdeki bu duruma karşılık, buralarda, şehir atmosferinden çıkma diye bir şey yok... Memleketin havası her yerde aynı. Şehirleri alabildiğine büyütme ve tamamen şehirleştirilmiş köyleri —köy demek için bin şahit gerek— birbirine zincir halkaları gibi bağlamak suretiyle her yerde aynı memleket havası hüküm sürüyor... Memleketi dolayırken, gidip gidip atmosfer tabakasından küt diye bir havasızlık tabakasına düşmek, sonra tekrar bir şehre yaklaşıncaya yeniden atmosfer tabakasına girmek diye zorlu bir pilotaj yok buralarda.

Ay araştırmalarıyla ilgili bir yazı okuyordum... Ay'da insanı bekleyen en büyük zorluk, nefes alınabilecek atmosfer tabakasının olmayışımı. Atmosfer tabakası olmayınca da Ay'da sıcaklar kavurucu, soğuklar da feci dondurucuymuş. Atmosfer, tabiatın kavuruculuğuna ve donduruculuğuna en iyi korunma örtüsünü teşkil ediyormuş. Biraz dikkat sarfedince bizdeki durumun da aynı olduğunu farkedeceksiniz... Bakın, atmosfer tabakasının, yani şehir atmosferi tabakasının bittiği yerde güneş insanlarımızı kavurur, geceler de iyice dondurur.

Bir nokta daha...

Ay'da bir gün, bizim, yani yeryüzündeki 14 günümüz kadar uzun, bir gece de bizim 14 gecemize eşitmiş... Yani gün doğdu mu 14 gün devam ediyor, bitmek bilmiyor; gece başlayınca da aynı şekilde geceler bitmek bilmiyor.

Birçok bakımlardan, bizim içinde bulunduğumuz şartları, Ay'daki şartlara benzer bulmuyor musunuz? Memleketimizin çoğu yerlerinin Ay'da olduğu gibi kavurulması ya da donması bir yana, bu uzun günler ve geceler bakımından da benzeşiyoruz... Öyle ya, halkımızın bir kısmı için hayat bitmek bilmeyen bir «gün-görme» den ibaretken büyük bir kısmı için de bitmek bilmeyen gecelerden.

Reşit AŞÇIOĞLU

ÂSİ GENCİN MEKTUBU

Sırtında kara kazak; okuldan, evden uzak
Sürten bir it kırığı;
Dar bir pantolon giydi... Bitli turist gibiydi
Kirlî, gülünç kılığı!

Hele o iğrenç enseee?... Böyle saç görmedense,
Tercih ederiz keli!
Tutmalı birdenbire: Sürükleyip herbere
Dibinden kestirmeli!

Artist taslağı çakal... Bıraktı pis bir sakal:
O ne çirkin surattı!
Ökçeleri yumurta... Dolaştı uluorta,
Beyoğlu'nda tur attı!

Bakın çamsakızına: Bir zenginî kızına
Gönderdi şu mektubu!
Kız da gözüydü malın!... Okuyup ibret alın,
En son aşk ilâm bu:

Hello, darling... Bu gece, buluşalım gizlice...
İnan bana: Aylav yu!
Bizi bekler diskotek... Önce yuvarla bir tek,
Sonra esrar iç, uyu!

Böyle boş durmadansa, darling; var mısın dansa
Hattâ sabaha kadar?
Âsî gençler oturmaz... Modern kız evde durmaz:
Hemen kırışı kırar!

— Her ta
— Etrafına

Ye - Ye

Genç kız, pikapta Ye-Ye'cilere
ait bir plâk çalışıyordu.

Küçük kardeşi Oktay sordu:
— Abla, bu adamlar niye ye-ye
diye bağıyorlar?

Kız cevap verdi:

— Müzik öyle de ondan.

— Peki, neyi ye-ye diyorlar?

— Onu ne sen sor, ne ben söy-
liyeyim!...

Yüzme öğretmeni

Kocasının yeni aldığı çırakla i-
şi pişiren madam Surpik, bu a-
car delikanlıyla sık sık plâja gi-
diyorlardı. Günün birinde işin
farkına varan Karnik usta, onla-
rı takip etti. Florya plajında,
kumların üstüne yatmış konuşur-
larken yakaladı:

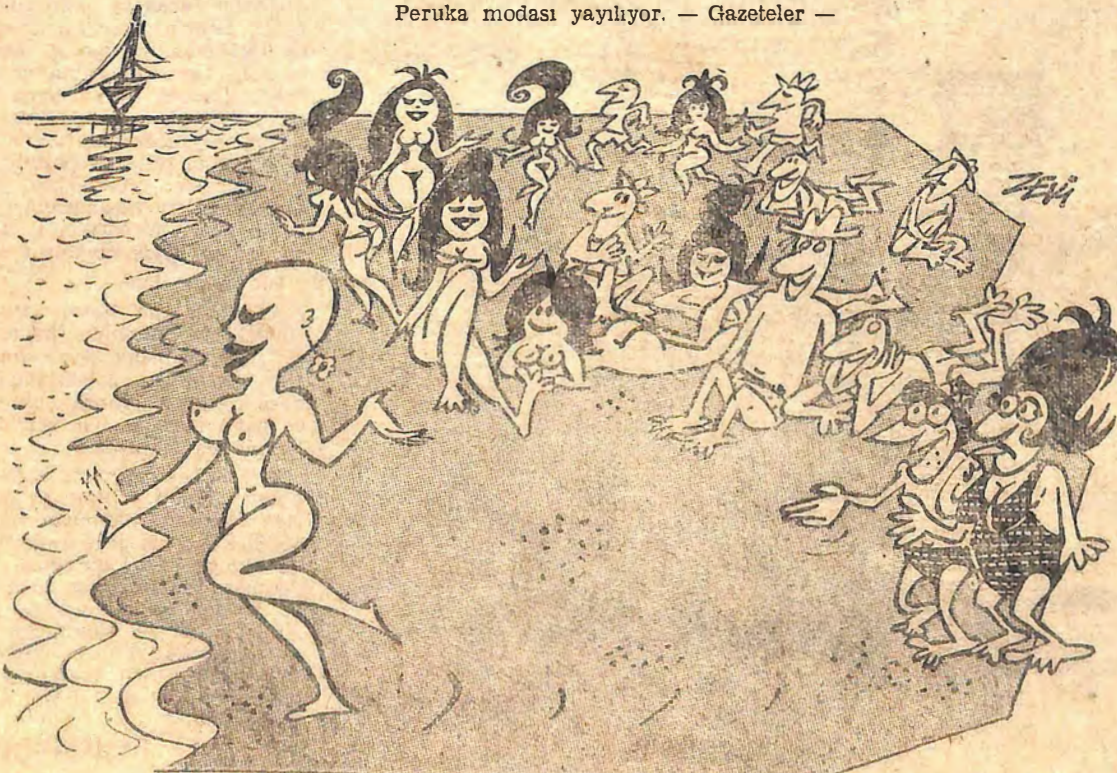
— Ulan, burada madam ile ne
hale edoorsun?

Çırak korkarak cevap verdi:
— Ona yüzme öğretoorum us-
ta!...

Karnik ustanın tepesi atmıştı.
Çırağına bir tekme atarak bağır-
dı:

— Ulan köpoğlusu, seni bir ay
evvelisi yanıma çırak diye almı-
şım. Ne çabuk usta kesildin,
haydi bir daha yüzünü görme-
yim!...

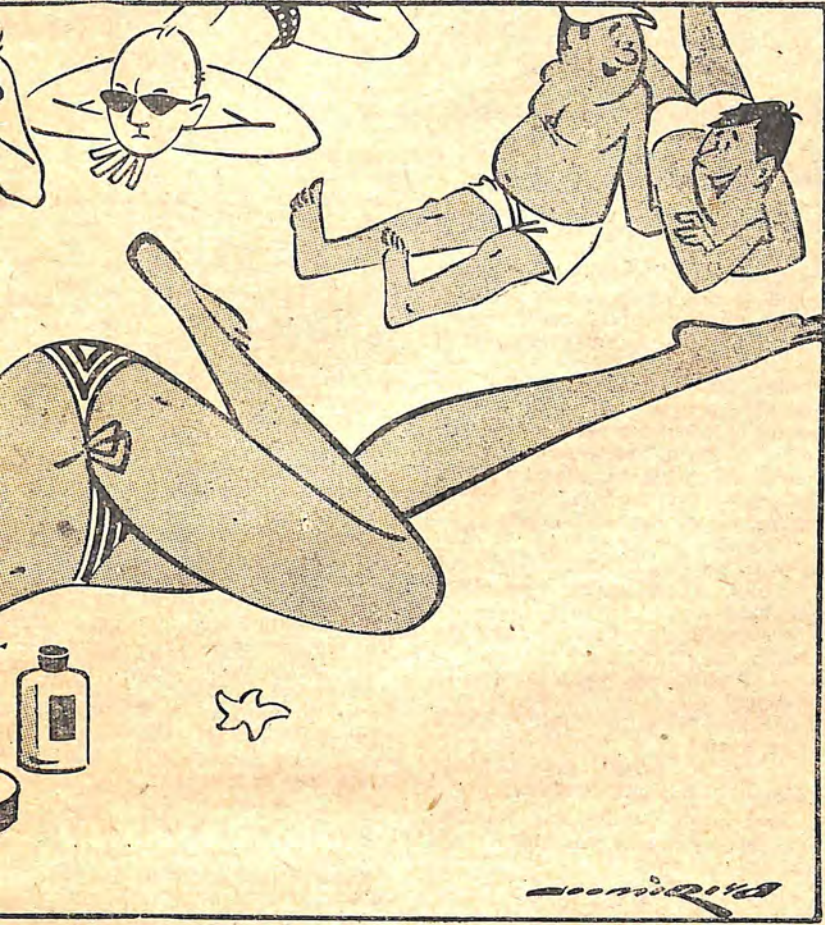
Peruka modası yayılıyor. — Gazeteler —

— Şuna bak... Perukasını da çıkarmış anadan doğma olmuş!

— Yazın da bu fenahlığı var... Çıp
belli olmuyor!

andı..
r de!

ÂSİ GENCİN MEKTUBU

Benden eğlence iste!... Senin donjuan işte
Geri kafalı değil!
Var mı bir diyeceğin: Gündüz çeker eroin,
Akşam fitil mi, fitil!

Ben adam olmazmışım... Serseri, haylazmışım...
Bunlara boş ver; yalan!
Tahsil falan, vazgeçtim... Parlak bir meslek seçtim:
Kazanır artist olan!

Başladım çalışmaya: Gittim kaç sinemaya...
Hep dekolte sahneler!
Gel de rejisörü gör... Seksüel prodüktör
Neler öğretti, neler!

Bu bilgi zetti bana... Çok şey belletti bana
Çekilen yerli film!
Nasıl öpüşülüyor?... Yatağa düşülüyor?...
Usta oldun, sevgilim!

Du yu lav mı? diyorum... Türkçe söyleyim, yavrum:
Seviyor musun beni?
Vis yoluna sapalım... Seks âlemi yapalım:
Eksantrik, yepyeni!

İhmal etme süsünü... Gene dolgun göğsünü
Blüzundan taşır, gel!
Bunu unutma amaaan: Ananın çantasından
Bir beşyüzlük aşır, gel!...

Necdet Rüştü EFE

zengin mi yoksa züğürt mü

Bilse

Kadının hiç çocuğu olmuyor-
du. Arkadaşlarına:
— Ah!... diyordu. Bir çocuğum
olsa!...

— Kabahat kocanda mı? diye
sordu arkadaşlarından biri.

Kadın hırsla:
— Onda olduğunu bir bilsem,
diye cevap verdi.

— Ne yaparsın?

— Ne yapacağım, derhal boşarım.

— Peki, ya sendeyse?

Kadın bu sefer heyecanla:

— Hiç olmazsa onu bilseydim,
diye yakındı.

Arkadaşı gene sordu:

— Ne yapardım?

— Aptal gibi sual sormasana
kardeş...

Uysal

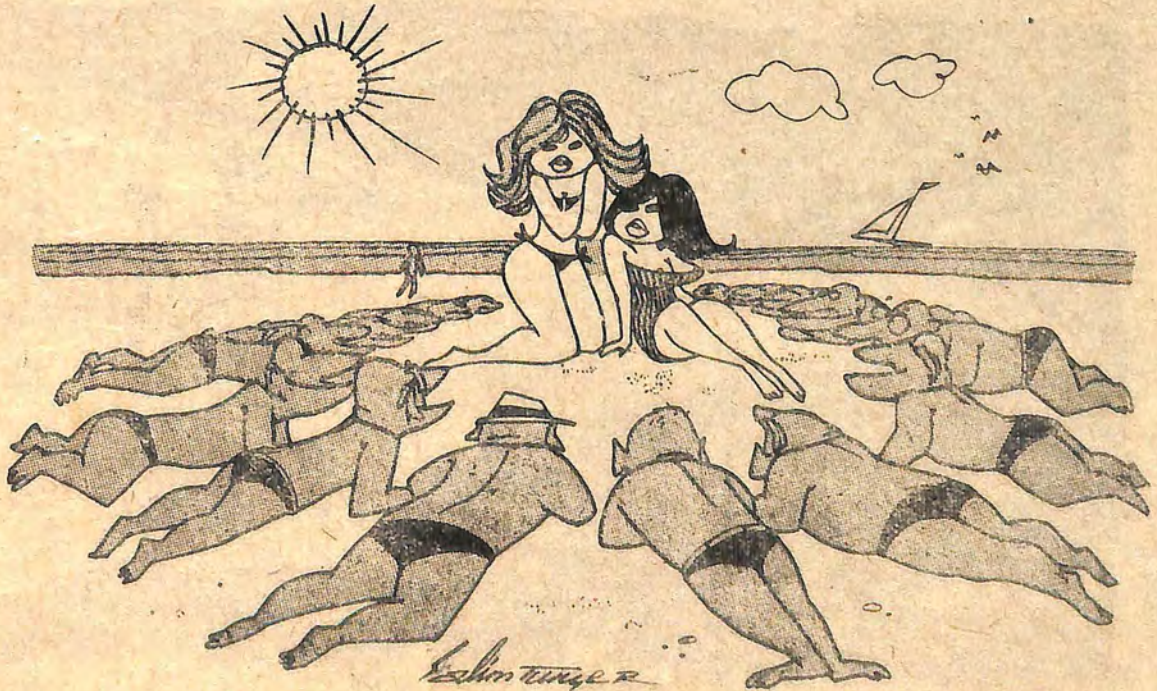
İki kadın konuşuyorlardı. Bi-
risi:

— Geçen gün Aysin'a gittim,
dedi. O kadar uysallaşmış, o ka-
dar uysallaşmış ki; kocasının bir
sözünü iki etmiyor.

Öteki cevapladı:

— Yeni bir flörtü vardır mu-
hakkak!...

Kongo'da yamyamlar, beyazları yedi. — Gazeteler —

— Yardıma gelen olmazsa bunlar da bizi yiyecekler!...

Simsicak-bumbuz

YALÇIN KAYA

LEYLÂ, bir ramazan akşamı orucunu bozarken tist kattaki Yugoslavların tepinmelerine sinirlendi ve:

— Allah günah yazmasın ama, dedi, eğer Hazreti İsa Yugoslav olsaydı, ben sadece üç peygambere inanırdım.

— Tövbe de! dedi Necdet. Leylâ «Tövbe tövbe!...» diyerek kışığı clinden bıraktı, ağlamaya başladı.

— Tövbe, Allahım! Sen benim kusuruma bakma! Çok çekiyorum, Allahım. Sapık sapık konuşmam ondan, Evde Yugoslav, firmada Yugoslav, yolda Yugoslav!... Sanki İsveç değil de Yugoslavya burası!...

— Canım, bunlar böyle işte! dedi Necdet. Biz buraya Yugoslavlarla hoş geçinmeye gelmedik ki... Bizim gayemiz ne?... Parayı tamamlayıp, çekip gitmek...

Necdet'le Leylâ, İsveç'e geldiklerinden bu yana Hotel Skone'de çalışıyorlardı. İki yüz doksan odası, muazzam bir restoranı, büyük bir kafeteryası, jimnastikhanesi, berber salonları bulunan bu otelin iki yüzü aşan personeli vardı. Bu rakamın dörtte üçünü İsveçliler, gerisini Yugoslavlar teşkil ediyordu. Otelde Necdet'le Leylâ'dan başka Türk yoktu. Leylâ, personele ait yemekhanede çalışıyordu. Kocası bulaşıkçıydı. Bulaşıkhaneye, yemekhaneden sadece onbeş metre uzaklıktaydı. Bu yüzden iş zamanında sık sık görüşebiliyor, ufak tefek aksilikleri, can sıkıntılarını birbirlerine havale edip işlerinin başına koşuyorlardı.

Bütün Yugoslavlardan yaka silkesine rağmen, Leylâ'nın asıl başbelası, Luba idi. Bu, at irisi; «seks» sağladığı düşüncesiyle bacaklarını kaplayan siyah tüy ormanını temizlemeyen genç kadın da yemekhanede çalışıyordu. Beş aylık hâmileydi.

Hırsızlık, yalancılık, iki yüzlülük, dedikodu, ispiyon, ne ararsanız, hepsi bu kadında vardı. Üstelik bunları bir marifet sayıyor, yüzlerine güldüğü insanların arkasından nasıl dil çıkardığını anlatırken hâmile karnını toplatarak kakhaha atıyordu.

Hâmilelik, ona hırsızlık için çok

elverişli bir durum yaratmaktaydı. Akşamları eve giderken yemekhanenin büfesinden aldığı şeyleri, kimseye bir şey söylemeyeceğini bildiği Leylâ'ya gururla gösterip onları şiş karnının yanlarına yerleştirir, ertesi sabah da şefe koşup «Büfeden şunlar eksik. Leylâ çalmıştır. Benden bilmeyin.» derdi. Şef, kaybolan sosisler, çikolatalar yüzünden Leylâ'yı birkaç kere sorgudan geçirdi. Fakat hâmileliğinden dolayı Luba'ya acıyan Leylâ, kendisinin hiçbir şey almadığını söylemekle yetinir, susardı.

Kocasına:

— Nasıl söyleyeyim, Necdet? derdi. Biliyorsun, hâmilenin canı her şeyi çeker.

— Canım, bu hâmilelikten yapmıyor ki... İçinde var... Kimbilir karnındaki çocuğu kimden araklamıştır!... Hırsızlığı beni ilgilendirmez ama, kendi çalıp ne diye senin üstüne atıyor?... Düpedüz, ot yemek bu!

— Canı çekiyordur.

— Benim otumu da yesin madem canı çekiyorsa.

Yine ramazanda bir öğle üzeriydi. Necdet, Luba'nın kendisine İsveççe «Türk, gel orucunu bozalım!» diye seslendiğini duydu. Yemekhane doluydu. Necdet, ona hiç bakmadan boş bir yer bulup oturdu. Sonra etrafındakilerde alaylı bir gülümseme sezdi. Başını geriye çevirince, Luba'nın onun arkasından dilini çıkarmış olduğunu gördü.

Genç adam, biraz da orucun tesiriyle müthiş sinirlenmişti. Yugoslava bir şey demedi. Gözlerini tavana dikerek Allaha:

— Bunun böylesinden sen mesul-sün! dedi. Sen yaratmasaydın, bu edepsiz mevcut olmazdı. Mevcut olmayınca da, biz iyi kulların cehennem azabı çekmezdi, böyle oruçlu ağızla günaha girmezdi.

Gözlerini kapadı:

— Affet Allahım! Affet ve yardım

et! Bak oruçlu oruçlu yalvarıyorum: Bana yardım et de şu edepsizin defterini dürüvereyim!... Leylâ evvelce kaç kilo geliyordu, biliyorsun. Eridi bitti kızcağız.

Göz kapaklarının gerisindeki karanlıkta uçan ışık billûrları arasında buluttan bir saray görür gibi oldu. Sarayın kulesinde akrep ve yelkovanı melek kanatlarından yapılmış bir saat vardı. Ve saat dördü gösteriyordu. Paydos saatlerini...

Sevinçle:

— Duam kabul olundu!... diye mırıldandı. Allah senden razı olsun, Allahım!

Saçmaladığını anlayarak sözde düzeltti:

— Tövbe!... Sen senden razı ol, Allahım!

Neler zirvalıyordu böyle? Kendisine kızıp:

— Tövbe, tövbe!... diye söylendi. Şaşkınlık, Allahım! Sevinçten...

Saat dördü bekliyecekti. Karısına bir şey söylememeliydi. Belki tılsım bozulurdu.

Luba, kadınların soyunma odasından çıkıp kapıcıya çantasında otelden alınmış bir şey bulunmadığını (âdet üzere) gösterdiği sırada saat dörde üç dakika vardı. O anda Leylâ soyunma odasının kapısında görünmüştü. Kocasına doğru yürüdü.

Yugoslav, kapıcının yanından alınıp, sosislerle takviye edilmiş karnı iyice şişmiş olarak dış kapıya yöneldi. Necdet telaşla saate baktı. İlahî kudretin işaret etmiş olduğu an'a daha iki dakika vardı. Ne yapıp yapıp Luba'yı oyalamalıydı.

— Luba, senin adam hâlâ tersanede mi çalışıyor?

Kadın «Evet» deyip yürüdü. Kapıdan çıktı, çıkacaktı... Necdet, karısının ve kapıcı Linblad'un hayretten açılmış gözleri önünde Yugoslav'ı belindeki kemerden yakalayıp içeriye çekti.

— Heeey, ne oluyor?... diye bağırdı Luba.

Sonra korkuyla tekrar kapıya saldırdı. Genç adam, kemeri bırakmamıştı. Bütün gücünü sarfederek iri Yugoslav karısını çekti, kapıcı odasının yanına getirdi. Luba, bağırarak kaçmaya savaştı. Olan bu sırada oldu. Kemer koptu, Necdet'in elinde kaldı. Luba, elleriyle karnını tutarak kapıya koştu. Fakat bacak aralarından dökülmeye başlayan sosisler, çikolatalar, Yugoslavı olduğu yere mıhlamıştı. Kadın, dökülen sosislerle çikolataların üzerine oturarak suç delillerini kapıcıdan saklamak istedi. Başardı da... Kapıcı hiç bir şeyin farkında olmamıştı. Kötü Necdet'e çıkıştı. Genç adam saate baktı. Tam dördü.

— Hâmile bir kadına bu şekilde davranılır mı? diyordu kapıcı. Ne alıp veremiyecğin var ondan?

Necdet, kadının karnının tamamen inniş olduğunu o zaman farketmişti. Demek bu karnın her şeyi gibi, hâmileliği de palavraydı. Yoksa çikolataların düştüğünü gören çocuk kendisini aşağıya atıvermiş olmasındı?

Ama çocuk düşseydi, bu kadın, böyle süt dökünüş kedi gibi oturup gözleriyle ondan merhamet diler miydi? Bağırıp çağırır, feryadı basardı. Hiç değilse, biraz «Ah! Uh!» ederdi.

Necdet, şimdi işkenceye başlayabilirdi. Kapıcıya döndü:

— Doğru! Ben bu kadını hırpaladım. Hemen polise telefon aç!

Kapıcının şaşkınlığı arasında Luba haykırdı:

— Hayır, bay Linblad, sakın telefon etme! Şakalaştık biz, o kadar.

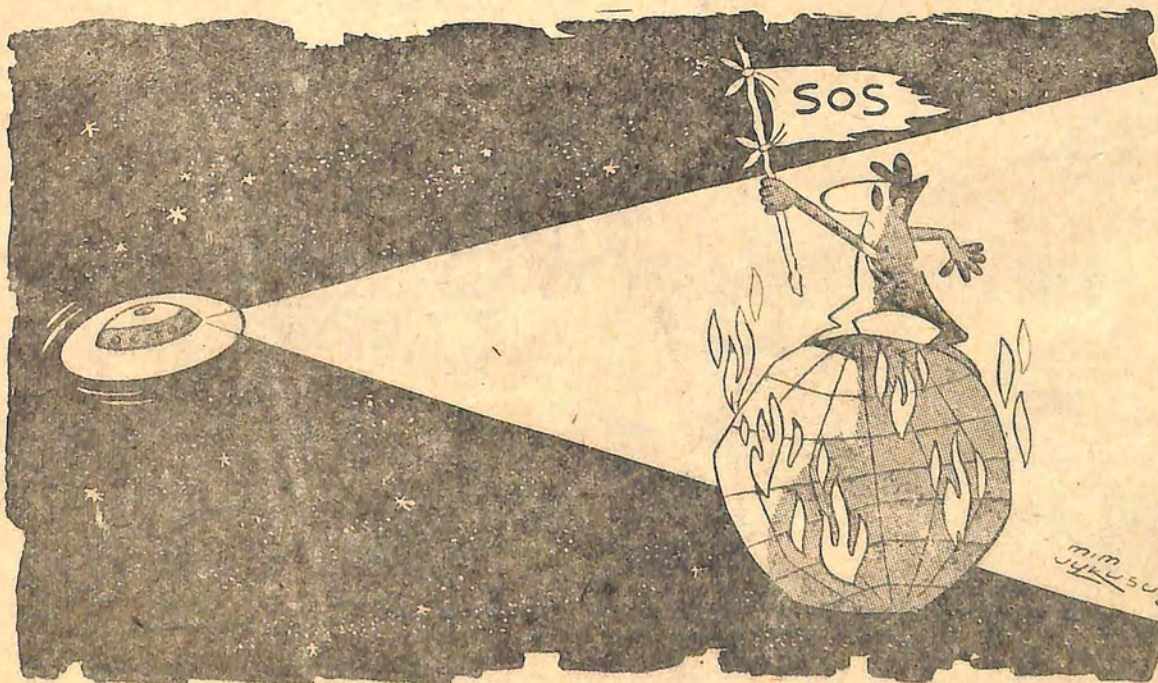
Leylâ, kocasına:

— Ayol, gebe değilmiş ya bu! dedi. Bak hınzra!... Fazla şey çalabilsin diye kendisini gebe gösteriyordu, anlaşılan.

— Gebe o, gebe! dedi Necdet. Gebe, ben ebe! Dokuz doğurtacağını şimdi, göreceksin!

Erkeklerin soyunma odasından çıkan dört İsveçli adam, merakla Luba'nın başına dikildi. Adamlar, kadıncağıza ne olduğunu sordular. Kapıcı, Türk'ün onu hırpaladığını söy-

Bazı ülkelerin semalarında uçan daireler görüldü. — Gazeteler —

Yazısız

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden

Kadri Yurdatop

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatop

Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.

Uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

ILAN FİYATI: Kapak içi, santimi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.

Bu gazete Basın nhâk yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Fiyatı: 100 kuruştur.

ledi. İsveçliler, Necdet'i ayıpladılar. Necdet, onlara haklı olduklarını, polise telefon açmalarını bildirdi. Polis lâfını duyan Luba heyecanla konuştu. Polislik bir şey yoktu. Şakalaşmışlardı. Sıcak memleketlerin şakası böyle olurdu. Kapıcı bay Linb-lod'un yadırgaması bundan ileri gelmişti.

Yumurtasının üzerine oturmuş kuluçka tavuğu gibi, yerinden hiç kılmılamıyordu.

İsveçlinin biri:
— Çocuğunu düşürmüş!... diye haykırdı. Yazık!... Hem de oğlanmış çocuk, baksana!...

Arkadaşına Luba'nın eteği altından görünen küçük bir sosisi gösteriyordu.

Necdet kahkahayı basarak:
— Tamam! dedi. Hemen polisle cankurtarana bir telefon!...

Görünen sosisi eteğiyle örtten Luba:

— Hayır, bunu sakın yapmayın! diye yalvardı. Şakalaştık diyorunuz size!

İsveçliler ne yapacaklarını bir türlü kestiremiyorlardı. Necdet'in aklına bir şey gelmişti. İsveçlilere:

— Evet, hakikaten şakalaştık, dedi. El şakası... Şimdi isterseniz biraz da ağız ve göğüs şakası seyrede-

lim. Luba rahatlar gibi olmuştu. Necdet, ona göğüslerini açmasını söyledi. Genç kadın şaşırıldı.

— Aç! dedi Necdet. Aç da Belgrat kuzularını görelim!

Yugoslav, eli vara, varmaya, blü-zunu çıkardı. Leylâ, «Ay, sen ne yapıyorsun Necdet?» diyerek soyunma odasına kaçtı. Luba, sütyenini işaret ederek:

— Bunu da çıkarayım mı? diye sordu.

— Çıkar elbet! Kötülük, hep kapalıktan gelir.

Luba, sütyenini çıkarınca, kış kavunu büyüklüğündeki dipdiri göğüslerini elleriyle kapamak istedi.

— Çek ellerini! dedi Necdet. Çek de sosyal demokrat amcaların görüp beğensinler, öpsünler onları.

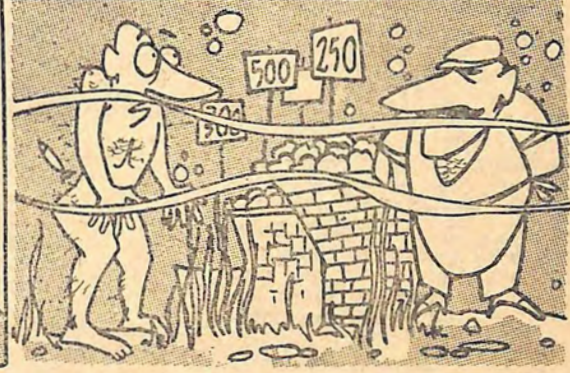
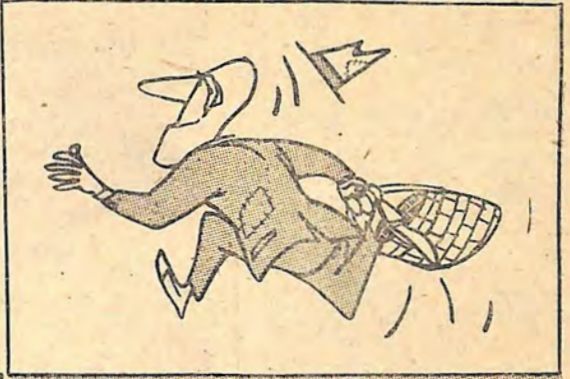
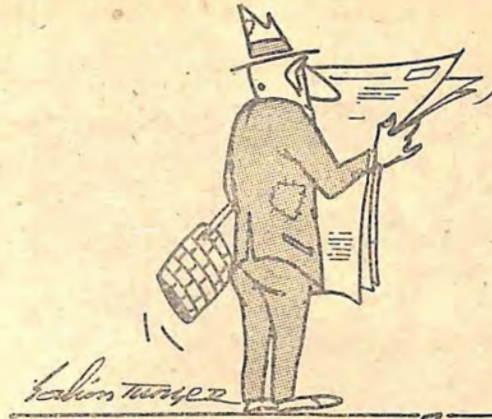
Genç kadın utanarak göğüslerini açtı. Manzara, buz çapkını İsveçlileri bile harekete geçirecek nefasetteydi.

— Öptür göğüslerini! Yap reklâmını, öptür!

Tek kurtuluş çaresini Necdet'in sözünü dinlemekte bulan Luba, İsveçlileri yanına çağırarak:

— Ne duruyorsunuz?... diye konuştu. Her derde devâdır bunlar! Bir denerseniz bir daha bırakamazsınız. Hadi aslanlarım, av'lar sizi bekliyor!

Adamlar yanaştılar. Yugoslav karısı biraz sonra bu hareketi zoraki yaptığını unutmuş, göğüslerini teşhirden, öptürmekten duyduğu zevkle gerinmeye başlamıştı.

Elli ton meyva denize döküldü. — Gazeteler —

Paydos saati olduğundan otelin çıkış koridoru insanla dolmuştu. Şimdi Luba'nın göğüsleri önünde iki sıralı kuyruk vardı. Kadın işçiler çiğliği basıp kenara kaçıyorlar, utanç maskesi altında sahneyi oradan istekle takip ediyorlardı.

Yugoslav erkeklerden bazıları kuyruğa girmek istememişlerdi. Bunlar, vatandaşlarına kızgınlıkla bakıyorlardı. İçlerinden biri:

— Luba, bu ne hal?... diye bağırmıştı. Utanmıyor musun sen?

Genç kadın, Necdet'in hoşuna gitsin diye:

— Niye utanacaktım, Matte?... dedi. Mülkiyet hakkı, kapitalistlerin uydurması değil mi?... Bliyüğümü-zün dediği gibi, kolektivizmden şaşmayalım biz!... Bırak yumulsunlar! Her şey herkesin!

O karışıklıkta, kapıcı, şefe telefon etmişti. Şef gelince, Luba kıpkırmızı kesildi. Kuyruklar bir anda dağılmıştı.

Luba, göğüslerini örtmek için eteğini boğazına kadar kaldırdı. Sosisi ve çikolatalar, Necdet'le Leylâ'nın hesabına sırtı sırtıverdiler.

Sonra ne mi oldu?...
Evet, tahmin ettiğiniz gibi, Luba otelden kovuldu.

Yalçın KAYA

Yaz gelince

Yaz gelince adalar güzellerle kaynaşır,
Vapurlar hevenk, hevenk Boğaz'a yolcu taşır.

Kalamış, Fener koyu nâdide bir gerdanlık...
Mehtabının altında samanlıktır seyranlık.

Yaz gelince dilberler giyerler hep bikini,
Çıplakların kampında herkes giyer yokini...

Pilâjın en iyisi, çok budak deliklisi,
Maksat deniz değildir millet dikiz delisi...

Yaz gelince ıstakoz renginde kızarırlar,
Geceleğin tutuşup yoğurtla bozarırlar...

Kiminin kıremi var önceden tedbir alır,
Bu tedbiri almayan gece yangında kalır...

Yaz gelince fakiri serinler Gülhane'de,
Paça bağlı don ile yüzerler Tophane'de...

Sayfiye: Ne kelime? Ekmegi yok hanede,
Diğeri iki sefer Nis'e gider senede.

Yaz gelince genç kızlar numaradan boğulur,
Tanışma böyle başlar, sonra erkek soyulur...

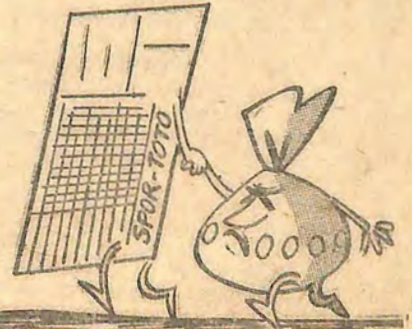
Nişan nikâhtı derken denizde alınan tat:
Daha cicim ayında bakarsınız ki bayat...

Yaz gelince gecede yıldızlar oya işler...
Kuytularda duyulur arzulu inleyişler...

Gecede aşk oyunu etkisindedir ayın,
Hisleri ayarlayıp, kumda öyle oynayın...

Samim AGAR

Toto mevsimi başlıyor. — Gazeteler —

Bakalım, şans kime gülecek?...

L EONTINE, bir erkeği baştan çıkarmaya yetecek kadar güzel değildi. Bunu kendi de biliyor, davranışlarını ona göre ayarlıyordu. Bu yüzden seçkin kimsele-
rin devam ettiği kulüplere gitmek-
tense, karanlık işler çevrilen kaba-
relerde değişik heyecanlar peşinde
koşan sapık ruhlı, garip huylu in-
sanlarla düşüp kalkmayı tercih edi-
yordu.

Nasıl olsa faziletli bir kadın de-
ğildi. Karşısındakilerle bir zaman
oyalanmasının, kimini eğlendirip,
kimini hayâl kırıklığına uğratması-
nın kimseye zararı yoktu ki...

Başında da söylediğimiz gibi, gü-
zel bir kadın değildi Leontine. Fa-
kat, şeytanî bir câzibeye sahipti. U-
zun bir burnu, kor gibi parlak göz-
leri, binbir yasak zevki vaat eder gi-
bi diama yarı aralık duran etli ko-
caman dudaklarıyla belki de bir çir-
kinlik ilâhesiydi!

Bu ilâhenin soyunması da bir baş-
ka türliydü. İnce çamaşırlarının al-
tında, yâni vücudünün en son sa-
vunma noktasında, striptizcilerin
kullandığı bir siyah kilot bulunurdu.
Sahneye çıkan bir dansöz gibi ağır
ağır soyunur, sıra siyah kilota ge-
lince durur, elini erkeğin portföyü-
ne uzatarak:

— Oh, ne kadar ücret vereceksin
bana? diye mırıldanırdı.

Merak içinde kilotun çıkmasını bek-
leyen âşık, çoğu zaman ne ka-
dar verdiklerinin farkında bile ol-
mazlardı. Leontine, erkekleri merak-
ta bırakmaya bayılırdı. Sütyenini ye-
re düşürünce, çok küçük olan gö-
ğüsleri meydana çıkardı. Küçükçük
göğüsler karşısında bazıları hayâl
kırıklığına uğrar, bazıları da rahat-
lardı. Gerçi bunlar, küçükten de kü-
çük göğüslerdi ama, yine de göğüs-
tü ya!...

Büyük bir apartmanın birinci ka-
tında annesiyle birlikte oturan Jean,
son derece sıkılgan bir gençti. An-
nesinden başka kim olursa olsun bir
dişinin kendisine bakışı, kaçıp giz-
lenecek bir delik aratıyordu ona!
Günden güne içinde büyüyüp yer-
leşen bu duygudan hiç memnun de-
ğildi. Kadınlara karşı duyduğu kor-
kuya lânetler okuyor, kendi kendine
elinde olmayan bu sıkılganlığın ne-
denlerini arıyordu. Ama, değişmesi-
ne imkân olmadığını da biliyordu.
Çünkü yirmibeş yaşına girmiş, saç-
ları seyreilmeye başlamış, hâlâ da
arkadaşlık kuracak bir kadın bula-
mamıştı!

Karşı cinse ilgi duymadığı söyle-
nemezdi. Yalnız geçen gecelerinde
bazı kızlara karşı heyecanlı istek-
lerle dolduğunu hisseder, ürperirdi!
Sonra heyecanını durdurmak için
başını salonun caddeye bakan pen-
ceresine dayar, hemen her seferin-
de de ne aradığı, kimi beklediği bi-
linmeyen Leontine'i görürdü. Elinde
çantası, bacaklarını saran dar pan-
talonuyla bu kızın ne hoş bir yürü-
yüşü vardı!

Bir gece kendini tutamıyarak so-
kağa çıktı. Kızla karşı karşıya gel-
diler. Kor gibi gözler, Jean'ın kendi
kendine yaşadığı hayâli maceralara
benzemeyen bir şekilde içini altüst
etti. Ve bir mucize oldu: Kız, onun-
la konuştu!

— Allenizin yanında mı oturuyor-
sunuz?

Şaşkınlıkla cevap verdi Jean:

— Evet. Annemin yanındayım.

— Güzel bir delikanlısın. Gel, is-
tersen bu akşamık benim evime gi-
delim. Hem odam oldukça sıcaktır.

Jean kekeledi:

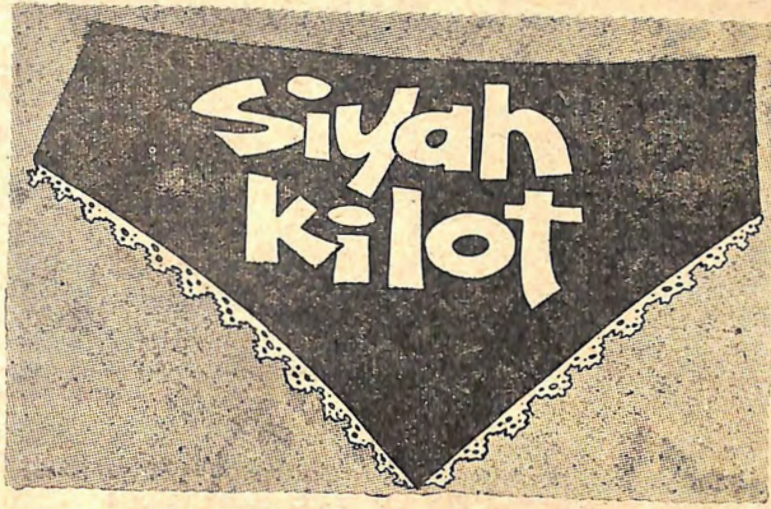
— Ben fazla üşümem.

— Daha iyi ya... Üşümessen soyu-
nabilirsin.

Kızın tatlı sesine ve kolunu sı-
kan yumuşak parmaklarının ısrarına
dayanamadı. Tahta merdivenli es-
kice bir otelin, orta halli döşenmiş
odalarından birine girdiler.

Leontine, mahcup delikanlıya çok
garip gelen sorular sormaya başladı:

14

— Küçük kuş kafanın içinden ge-
çenleri anlamıyor muyum sanıyor-
sun? Ha, söyle, anlamıyor muyum?
Meselâ kendi kendine benim erkek
mi, kız mı olduğumu düşünüyorsun
değil mi? Yemin ederim ki, aklına
gelmeyen bir sürprizle karşılaşacak-
sın!

«Küçük kuş kafalı»nın başı dön-
meye başladı:

— «Aman Yârabbi!» diye geçirdi i-
çinden. «Demek böyle şeyler de o-
labiliyor! Ya erkekse?... Ne yapar-
ım?»

Leontine striptize başlayınca, tüy-
leri diken diken oldu Jean'ın. Siyah
kilotla kalan kızın uzanan avucuna
ise, ancak kasketi içinde sakladığı
bir frangi koyabildi.

Dudağını büktü kız:

— Çok az! Ama ne yapalım, biz
de işi çabuk bitiririz.

Işıklar söndü, Jean hayâl edemi-
yeceği kadar güzel bir an yaşadı.

Bütün gece seve seve kalabileceği
bu odadan Leontine onu, on dakika
sonra kapıdan dışarı atarken:

— Senin gibi meteliksizlerle uğra-
şacak vaktim yok benim, dedi. Oyle
olsa, aklıktan ölürdüm!

Delikanlı, sessiz adımlarla döndü-
ğü bekâr odasında, güzel aşk daki-

kalarını anarak mutluluğunu uzat-
maya çalıştı.

Leontine için hiç de uğurlu bir ge-
ce değildi. Gittiği bar basılmış, önce
karakola, çalışma kâğıtları tamam
olmadığından, sonra da bir haftalı-
ğına nezarete alınmıştı.

Kötü yemekler, hareketsizlik, genç
kadının vücudunda olağanüstü aca-
yip bir durum meydana getirdi. Kar-
nı müthiş ağrıyordu. Kendi isteğiyle
hastaneye kaldırıldı. Yerinde bir
teşhis, kısa bir ameliyatla... Leon-
tine erkek oldu! Nüfus kâğıdı de-
ğiştirilip, ismi Leo kondu!

Hiçbir şeyden haberi olmayan Je-
an, caddeler boyunca onbeş gece
dolaştı, durdu. Eli çantalı, dar pan-
talonlu, hayatında zevkle dolu on
dakikalık bir yeri olan güzel kızını
göremiyordu artık. Macerasının kö-
tü ve âdi yönlerini unutmuş, içli bir
aşk yaratmıştı hayâlinde... Başka
kadın tanımadığı için Leontine'yi ka-
yıtsız şartsız olduğu gibi kabul e-
diyor ve ona tapıyordu! Ah, ölme-
den bir kerecik daha görebilse...

Hastaneden çıkan Leo şaşkındı.
Kadınlığı tarihe karıştıktan, eski
işine dönemezdi artık. Beş parası

yoktu! Yarı aç, yarı tok dolaşıyor-
du. Ayağına giydiği pantolonu bile,
kız pantolonuydu. Onü kapalıydı.
Zaten bir etekliyle, bir de pan-
lonu vardı topu topu! Eskimesin di-
ye bir gün birini, bir gün diğerini
giyiyordu.

Leo bir gece, felâketine sebep o-
lan sokakta avare avare dolaşırken,
gözü eski müşterilerinden birine i-
lišti. İlişmesiyle de, toy delikanlının
önünde durması bir oldu.

Ummadığı bu karşılaşmadan başı
dönen Jean:

— Sizi günlerdir bekliyordum
matmazlar, diye kekeledi. Nereler-
deydiniz?

— Oh! Bu anlatılması çok uzun
sürecek bir hikâye!...

— Neyse, önemi yok. Artık bura-
dasınız ya?...

Sıkıntıyla dolu bir sessizlik oldu
aralarında. Sonra delikanlı:

— Her zamanki gibi güzelsiniz,
diye mırıldandı.

Leo cevap vermedi. Yeniden ko-
nuştı Jean:

— Eskiden daha konuşkandınız.
Dilinizi mi kaybettiniz kuzum?

— Evet. Fakat zararda sayılmam.
Başka bir şey kazandım çünkü.

— Ne kazandınız?

— Hiç... Yahut bir detay... Ama
kimin aldığını var?

Şu Leontine de bilmece gibi ko-
nuşuyordu. Jean nihayet:

— Odanız hâlâ sıcak mı? diye sor-
maya cesaret edebildi.

Bir an tereddüt etti Leo. Sonra
kararını vererek:

— Buyrun, bir bakalım, dedi.
Birlikte eski otel odasına gittiler.

Sabahın saat birine doğru, devri-
ye gezen polisler Jean'ı, caddedeki
sıralardan birinin üstünde buldular.
Şaşkın suratı, yorgun bakışları, gül-
lümsüyle kendi kendine konuşma-
sı, bir sarhoş olduğu etkisini yaratı-
yordu insanda. Omuzuna dokuna-
rak:

— Haydi arkadaş, evine git yat,
dediler. Vakit geç oldu.

Jean onları görmüyordu bile...

— Yahu evin yok mu? Kimlik
kartını göster bakalım!

Sorulanlara cevap vermeyen Jean
ağzını burnunu çarpıyor, kendi
kendine gülüyor, ara sıra da:

— Siyah kilottan o kıksın ha?... Bü-
ytik sürpriz! Hayır hayır bir muc-
ze!... Demek şeytan bile kendini, ar-
tık Leontine'in kilotları içinde saklı-
yor! Vay siyah kilot vaaay, şimdi
anneme ne söylerim ben? gibi bir-
birini tutmayan sözler söylüyordu.

Bir kız tarafından iğfal edildiğini
söyleyen delikanlının anlattıklarına
komiserin de aklı yatmadı, fakat
bir deli olduğunu tahmin ettiği Je-
an'ı apar topar tımarhaneye yatı-
rdı!

G. Bideau'dan
çeviren:

Süheylâ AYKUT

✱

Korkunç ihtimal

Bir turist, Johannesburg otellerin-
den birinin salonlarında oturmuş,
yanındaki yol arkadaşına dert yan-
ıyordu:

— Karım ikide gelecekti. Saat üç
oldu meydanda yok. Ya onu kaçı-
rmışlar, yahut bir otomobil kazası
geçirmiş veyahut kendine öteberi al-
mak için bir mağazaya girmiş ola-
cak... Umarım ki son ihtimal olma-
sın!...

Şeffaf

Öğretmen imtihanda çocuğa sor-
du:

— Hangi cisimlere şeffaf derler?

Tiss... Cevap yok...

— Öğlum... Bak, hatırlatayım. Şef-
fâf olan cisimlerin bir taraftan ba-
kınca, öbür tarafı görünür. Şimdi
bir misal söyle bakalım?...

— Anahtar deliği, öğretmenim.

Yazılı

fan fin fon ailesi

çizen: SEMİH BALCIOĞLU

AHMET VE FON KENDİLERİNİ MÜZİĞİN
LACİVERT HAVASINA KAPTIRMIŞLARDI
Kİ, SIK BİR KADIN İSTERİK BİR ÇİĞLİK
ATTI...

BİR ANDA SALONDA HANIMLAR, BEY-
LER, SALAMLI VE DE SALAMSIZ
SANDVIÇLER, POKER KAĞITLARI,
HAVYARLAR VE MAVYARLAR BİR
BİRİNE KARIŞTI.. BÖYLECE SOSYE-
TE EN NAZİK BİR ŞEKİLDE HAVASI-
NI BULDU

VE BİZİM TAKIM ŞEN SOSYTE TOPLAN-
TISINDAN UFAK TEFEK YARALARLA
KENDİLERİNİ CÜMLE KAPISINDAN DİŞA
RI ZOR ATTİ

O ANDA YAKIN PLÂN BİR ÇİFT SURAT GÖRÜRÜZ..
HAİN GÖZLER KAFİLEYİ NAFİLE YERE GÖZLÜYÖR-
LARDI... BU DA BU MU ?

İt Adası

MUZAFFER İZGÜ

— 31 —

Sabah hiçbir şey olmamış gibi uyandım. Bitpazarı'ndan almış olduğum kapaksız çaydanlık odanın ortasında duruyordu. Yanında da çay içilmiş kirli bir bardakla, bir de benim için temiz bardak vardı. Bir müddet, Necmiye helâya gitmiştir diye bekledim. Ama, gelen giden olmayınca, kalktım, soğumuş çayı bardağıma doldurarak içine ekmek batırıp içtim.

Bugün, her günden daha sıcaktı hava. Ama, ne havanın sıcaklığını duyuyordum, ne de boğuculuğunu... Gece, beni çok değiştirmişti. İçimden şarkı söylemek geliyordu. Öyle ağır bir yükü atmıştım ki omuzlarımdan, sanki o yükü Gülistan'ın odasında, Gülistan'ın ter kokan yağına bırakmıştım.

O gün, akşama dek eve hiç uğramamağa karar verdim. Zaten uğrasam ne olacaktı? Nasıl olsa Necmiye akşamdan önce gelmezdi eve.

Yağcamı'nın oradan geçerken ezan sesini duydum. Günler vardı ki namaz kılmıyordum. Yalnız bir kere, bir cuma hamama gitmiş, oradan da ismini bilmediğim bir camide cuma namazı kılmıştım. Minareye baktım, minarenin tepesindeki müezzine baktım. Ve cami önündeki helâdan, abdest almak için çıkan telâşlı insanlara baktım. Oradaki seyyar tatlıcıdan bir burma tatlısı alarak nehrin yolunu tuttum.

Suyu görünce çocukluğum geldi aklıma. Değirmenin arkasında yüzüğümüz günleri düşündüm. Bir gün nasıl yakalamıştı bizi Arap İmam? Hep de çıplak kıçlarımıza indirmişti tokatları.

«Ulan kâfirler, ulan hayınlar, orda ilim dururken siz burada yüzersiniz ha!...»

Keşki hep yüzseydim... Elbiselerimi bir çalının içine saklayıp yüzerek İt Adası'na geçtim. Ada, nehrin ortasında sazlarla, iri

fellâh dikenleriyle kaplıydı. Tam ortasında da bir sakız ağacı vardı. Ağacın dibine oturdum. Havanın boğucu sıcaklığı sanki yok olup gitmişti bu adacıkta. Sırtımı ağaca dayayarak karşıdaki şehre baktım. O şehirde Necmiye vardı, Gülistan vardı, bekâr şef vardı, Yılık vardı, ağzı açık sağır adam vardı.

Yanımda bir gölge belirdi. Yavaşça başımı kaldırdım. Yırtık gömlekli, gözlerinin feri uçmuş, sakallı bir adam duruyordu:

— İtler padişahlığına hoş geldin gardaş, dedi.

— Hoşbulduk, dedim.

— Padişah uyuyor, biraz sonra uyanırsa seni yanına götürürüm.

— Ne padişahı?

— Buranın padişahı.

— Sen kimsin?

— Ben vezirim. Bu padişahlığı biz iki sene evvel gurdük.

Adam deliydi mutlaka. Onun için aksini söylemeye gayret ederek:

— İyi etmişsiniz, padişahlığınızı çok sevdim, dedim.

— Buranın idaresi şu garşı padişahlığın —Şehri gösteriyordu— idaresine benzemez. Burda bi emrettin mi, ırmak bile durur.

— Deme yahu? Kaç kişi var burda?

— Bin gişi.

— Bayrağınız da var mı?

— Deya, bak!...

İlerdeki bir çalılığın üstünde sallanan yırtık donu gösteriyordu.

— O var ya, bizim padişahın donudur. Dur istersen bi bakıp geliyim, padişah uyanmış mı?

O gider gitmez, hemen kalkıp nehre doğru koşmağa başladım. Suyun başına varmadan vezir arkamdan tuttu:

— Nerye gidiyon arkadaş, ordan burya hudut müsadese var ama, burdan orya yok!...

İyi çatmıştım bu deliye. Tekrar ağacın dibine geldik:

— Padişah uyanmamış daha, de-

di. Sultan hanıma tembih ettim, uyanınca haber verecek.

Adama baktım, hiç de ayık insanlara benzemiyordu. Konuşurken, hareket ederken uyuyordu sanki. Sesi kırık kırık çıkıyor, rüyada konuşan insanların sesine benziyordu:

— Bak bak, şu kızlara bak, dedi.

Gösterdiği yere baktım. İri fellâh dikenlerinden başka bir şey yoktu.

— Kız mız yok orda, dedim.

— Kör müsün be? Şu bacağına açmış, bana doğru gelen gızı da mı görmüyon?

— Yooo...

— Lan baksana şu gızın memelerine...

Tepem attı:

— Ne memesi lan?

— Anayın memesi. Görmüyon mu, bana gel gel diyor.

Ulan tuh, bu adam kafadan çatlaktı ya...

— Ha şu kızları mı diyorsun? dedim.

— Çok şükür görebildin. Şu sarı-lısı var ya, benimkidir ha...

— Hangisi, şu mavininin yanında ki mi?

— Yoo, pembelinin yanındaki.

— Haaa, şimdi gördüm işte.

— O benimkidir işte, sakın göz dikmiyesin.

— Dikmem dikmem... Allah sahibine başışlasın.

— Bak, şunlardan seçtiğini al, senin olsun. Gız Selime, gııız, gel buraya.

— Hangisi bunların Selime?

— Şu ufak boylusu.

— Onun yanındaki esmer kim?

— Onun yanında esmer yok. Sen ne tarafa bakıyon Allahını seversen?

— Şuraya...

— Orda değil be arkadaş, nah şu yanda...

Kafamı, onun çevirdiği yana çevirdim.

— Gördün mü ufaklığı? dedi.

— Gördüm.

— Tam beş seferim var ona.

— Deme?

— Sana yalan mı söyleyeciye? Ama şimdi onu sana verecem.

— Bıktın mı?

— He, bıktım. Şu arap avrat var ya...

— Eee?

— Öyle ut çalar ki?

— Vay anasını!...

— Şu da dansöz.

— Hangisi?

— Anadan doğma gezeni. Bizim padişah bunu garşidan geçirdi.

Tam çatmıştım. Adam zirdeliydi.

Bir müddet kendi kendine söyledikten sonra:

— Padişah uyanmıştır, hadi gid-

dek, dedi.

— Nereye?

— Saraya.

— Burası saray değil miydi?

— Sarayın has bahçesi idi.

Kalktım, çaresiz ardına düştüm.

Bir çukurun başında durduk. Bağır-

dı:

— Lan padişah, uyandın mı lan?..

Burası, kışın taşkın zamanlarında suların oyduğu üstü kapalı büyük bir çukurdu. Daha doğrusu küçük bir mağaraydı.

— Lan padişah, uyandıysan bak, bi esir aldık!...

Neden sonra, mağaranın ağzında liyme liyme olmuş iç donuyla zayıf sıska bir adam vücudu belirdi. Belki de sakalı bir aydır kesilmemişti. Ayakta uyuyordu sanki. Gözlerini kırıştırarak:

— Getir buraya, dedi.

Vezir, arkamdan dürttü:

— Yürü!...

— Bırak ben giderim yahu...

— Gir hele!...

Mağaraya girdik. Yerde karpuz kabukları, eski çuval parçaları, bir kırık portakal sandığı vardı. Duvar-

da, mecmuadan kesilmiş mayolu bir kadın resmi sırtırmaktaydı. Padişah, bu resmin altına oturduktan sonra:

(Devamı var)

Reklâmınızı gazete ve dergilerle
değerlendirin!

BASIN İLÂN KURUMU

Yurt içi ve yurt dışı reklâmlarınız için hizmetinizdedir.

GENEL MÜDÜRLÜK:

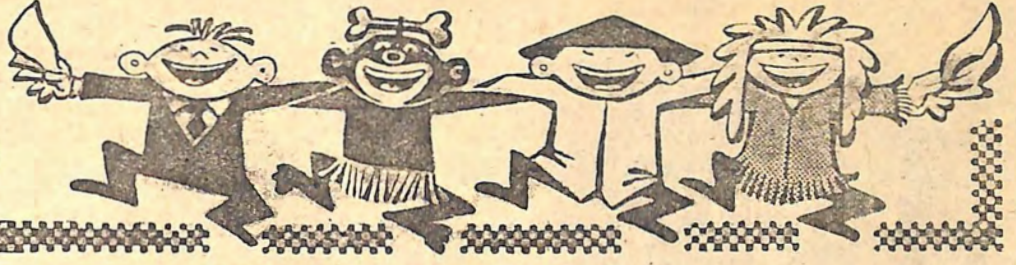
Cağaloğlu Türkocağı caddesi No 1 -İstanbul

Telefon : 276600 - 276601

Telgraf adresi : BASIN KURUMU

(Basın : 19918 — 119)

Milletler Gülüyor

Önemli itiraf

Delikanlı, Gisele'e kur yapıyor-
du:
+ Size çok önemli bir şey itiraf
edeceğim, dedi.
— Neye dair?
— En büyük emelim sizi kilise
mühürünün önüne götürmektir.
Kız kahkahayı bastı:
— Ne saçma şey!... Benim e-
vime gitsek daha iyi olmaz mı?

İyi insanlar

Bir kadın arkadaşına dert ya-
mıyordu:
— İyi karakterli insanlar akı-
l almıyacak bir şekilde günden gü-
ne azalıyor kardeş. Dün gece Ju-
les Vezne'nin «Deniz Altında
Yirmi Bin Fersah» filminin ga-
lasına gittim. Yazar, seyircileri
selâmlanmaya gelmemiştii bile!

Zekâ

Bir öğretmen kendini talebele-
rinden üstün göstermek hevesi-
yle küçük Paul'e tuhaf bir soru
sordu:
— Renk satıcısı nerededir bi-
liyor musun?
— Evet!
— Ya, demek biliyorsun! Öy-
leyse git ondan on franklık zekâ
al.
Çocuk sordu:
— Sizin için aldığımı söyleye-
yim mi?

Hırsız

Polis gece yarısı, kaldırımın
kenarına oturup başındaki şişe
eliyle tutan bir adamın yanına
yaklaştı:
— Ne oldu?
— Bir adam başıma vurdu. Üs-
telik onu tanıyorum da. Geçen
hafta altın saatimi çarpan herif.
Ama o zaman hiç olmazsa başı-
ma vurmamıştı!
— Bu sefer niye vurdu?
— Niye yeni bir altın saat al-
madım diye!

— Ben sarışın erkeklerden hoşlanırım.
— Peki şekerim, saçlarını boyarım öyleyse!..

— Yalnız mısın?
— Dur bakalım, şimdilik yalnızım!...

Uykusuz kadın

Bir kadın, doktora dert yanı-
yordu:
— Doktor bey, çok kötü uyu-
yorum...
— Geceleri yemek yiyor mu-
sunuz?
— Çok az...
— Hiç yemeyin. Daha iyi uyur-
sunuz.
Bir hafta sonra kadın yeniden
doktora gitti:

— Yine uyuyamıyorum doktor
bey, dedi.
— Şu halde yatmadan evvel
bol bol yemek yiyiniz.
— Ama, bir hafta önce bana
bunun tamamen aksini söylemiş-
tiniz!
— Olabilir... Ama bir haftada
tubın ne kadar ilerlediğini bili-
yor musunuz!...

İyi haber

Genç taşralı, Paris otellerinden
birinde kalıyordu. Gece yarısı te-
lâşla müdürün odasına girdi:
— Karşımdaki 25 numarada o-
turan Amerikalı kadın çırl çıp-
lak odama girdi. Kendisiyle se-
vişmemi istedi... Ben de kaçtım
ve doğru gelip size haber veri-
yorum...
— Çok iyi yaptın, dedi müdür,
hemen gidip bir bakayım!...

Tehlike!...

Ressam yeni gelen modeliyle
nâzik bir şekilde konuşuyordu.
Birden kapı önünde ayak sesleri
işitince telâşla haykırdı:
— Çabuk soyununuz! Karım
tahminimden önce geldi!

— Sen gazeteleri okurken biz de bulaşıkları
yıkadık, hattâ karın bana blüzünü vermek
nezaketinde bulundu!...

Nazik koca

Bir anne kızına sordu:
— Kocan sana karşı nâzik mi?..
— Son derece... Ondan ne is-
tesem hemen alıyor...
Anne alayla:
— Bu, dedi, ondan yeteri ka-
dar bir şey istemediğini gösteri-
yor.

Kompleks

Kuh doktoruna giden bir ka-
dın:
— Doktor, dedi, kendimi baş-
ka kadınlarla mukayese ettiğim-
de, daima onlardan çirkin bulu-
yorum. Muhakkak bir komplek-
sim var!
Doktor, kadına dikkatle bak-
tıktan sonra:
— Hiç de değil madam, diye
cevap verdi. Sadece isabetli gö-
rüşlünüzü hepsi bu!...

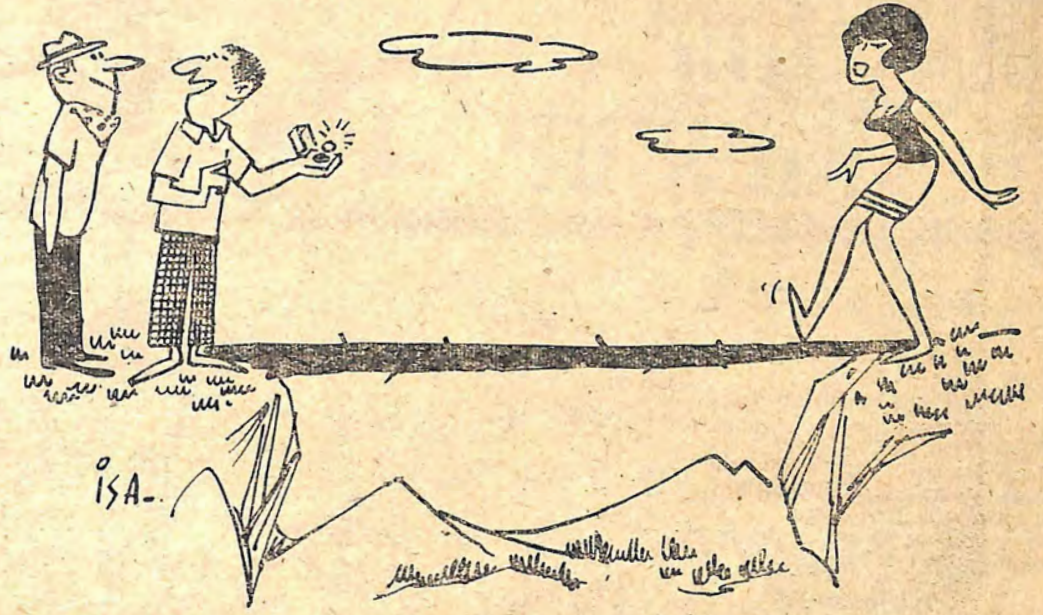
Yaş

İki arkadaş, bir artistin yaşı-
nın ilerlemiş olmasına rağmen
hâlâ Pin-Up rollerine çıkmakta
ısrar ettiğini konuşuyorlardı. Bi-
ri:
— Her gün yüzüne iki parmak
kalınlığında boyalar sürüyor, de-
di.
Öteki mânâlı bir gülümseme
ile cevap verdi:
— Evet bu şekilde o yaşı
saklamıyor, gömüyor!

Acemi doktor!

İki anne konuşuyorlardı:
— Oğlunuzdan haber alıyor
musunuz?
— Evet. O şimdi doktordur.
Paris'te de muayenehanesi var.
— Çok güzel. Kim bilir onun-
la ne kadar iftihar ediyorsunuz-
dur!
— Öyle. Ama daha acemi ol-
duğundan sadece çocuk hastalık-
larına bakıyor.

Dünya Karikatürleri

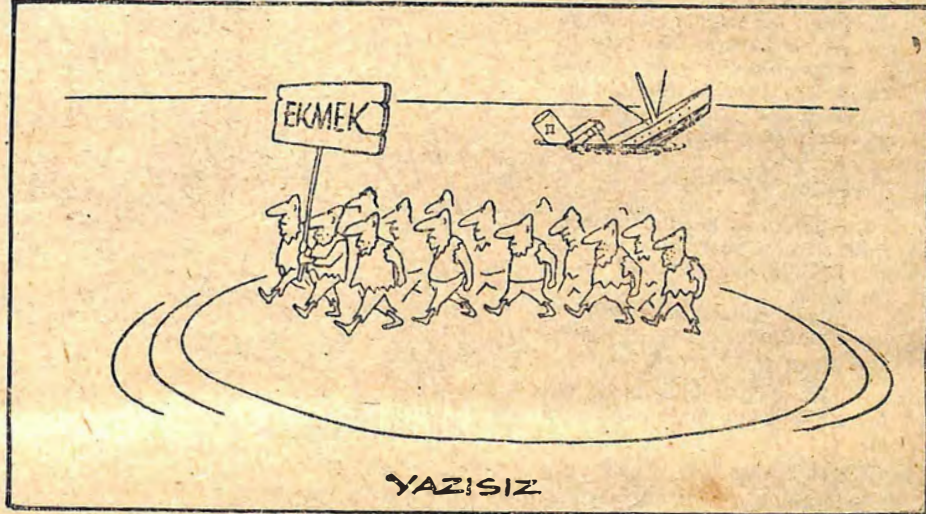

İSA-

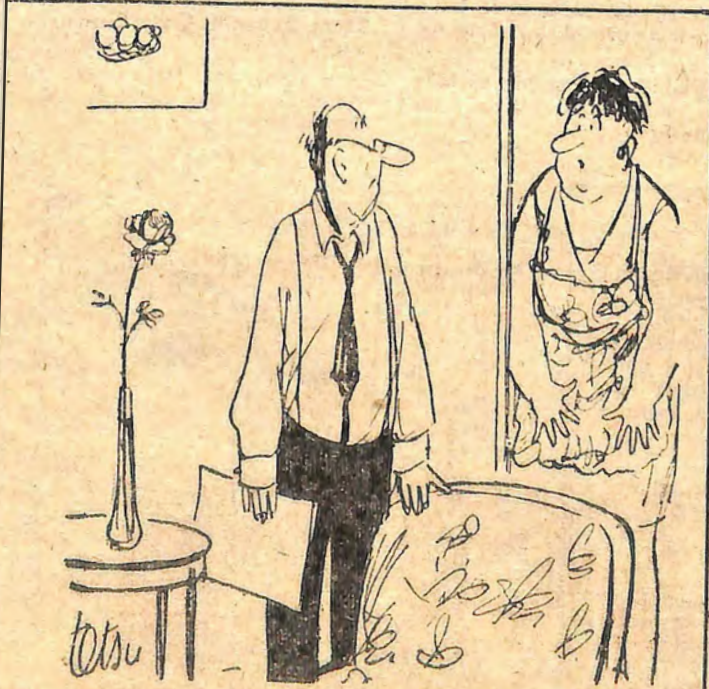
- SENİN KAFINI SENDEN İYİ TANIRIM DOSTUM. GÖRECEKSİN KAZA YAPMADAN GELECEK!..

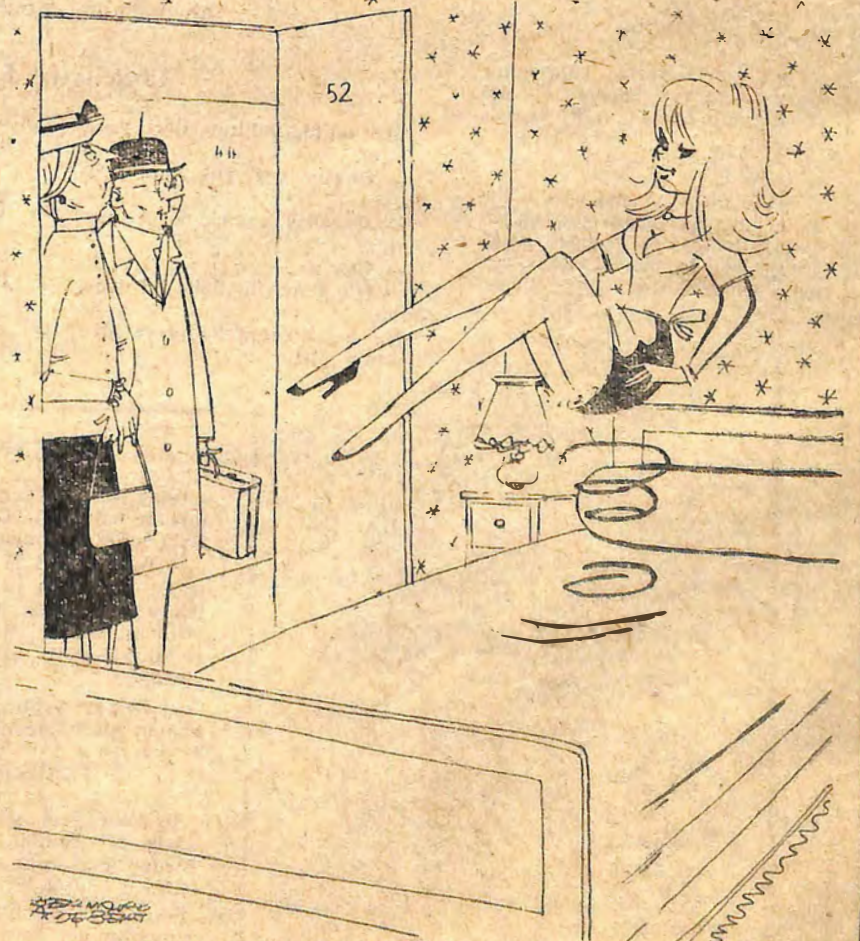
- VAZGEÇTİM, VAZGEÇTİM ..EHLİYETİNİZİ GÖRMESEM DE OLUR.

YAZISIZ

- SEN Mİ GÜL KOKUYORSUN, YOKSA GÜL MÜ KOKUYOR?

- EN İYİ KUŞTUYU YATAĞIMIZ BUDUR EFENDİM. BAKINIZ, BAKINIZ, BAKINIZ ... NASIL?..

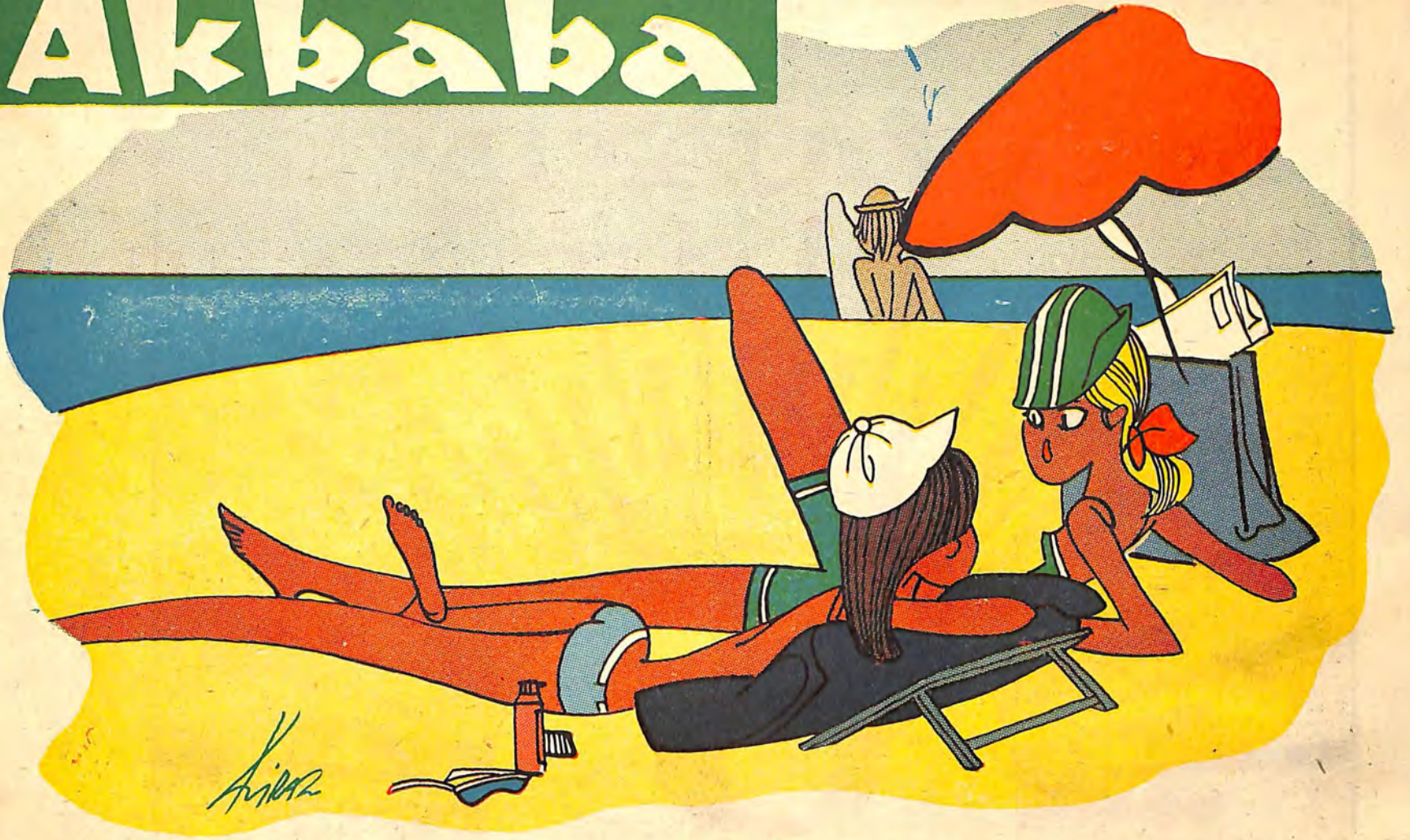
MEVDUATIMIZ

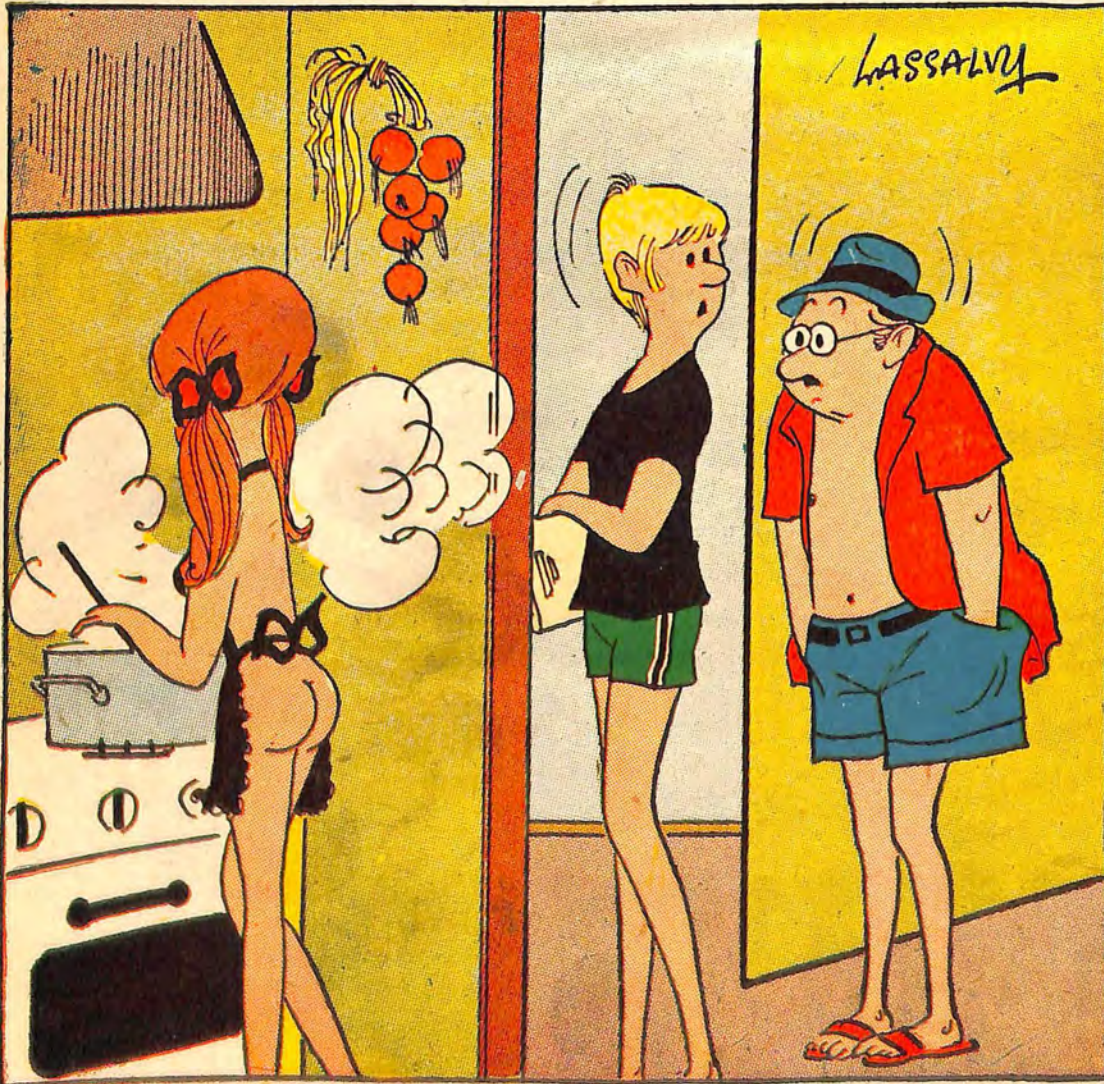
BANKAMIZA GÖSTERİLEN BU TEVECCÜH
SEBEPSİZ DEĞİLDİR

ZİRAAT BANKASI

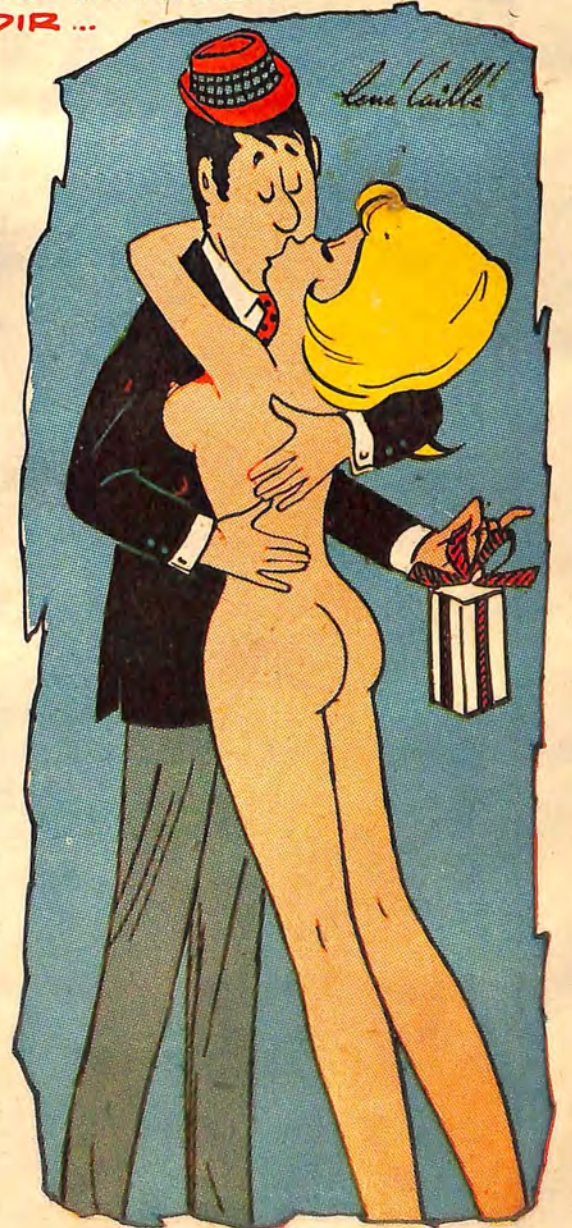
Akbaba

— İŞİN ASLINA BAKARSAŖ , BİR KADIN HİÇ BİR ZAMAN TATİL YAPAMAZ .
HER ZAMAN BAŞKALARININ HOŞUNA GİTMEK ZORUNDADIR ...

— KENDİNİ ONUN YERİNE KOYDA GÖR BİR YANDAN
SICAK , ÖTE YANDAN ATEŞ

HEDİYE